

เทียนชื่อ คู่ป่วนผจญวิญญาน ภาค 3

เล่ม 11.1 : เขียดมรณะ

天师执位III之十一（上）：九死

ผ่านลั่ว 樊落 เขียน อั้งอิง แปล

Copyright © 2009 by 樊落 (Fanluo)

Thai Language Edition © 2023 by Bakerybook Publishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ (ชุด) 978-616-7477-96-1

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2566

ราคาชุดละ 530 บาท

บรรณาธิการเล่ม : OhM

ภาพปก : Leila

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณแฟนด้อมๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษกอนอนสายตาอินรีด

www.greenread.com

“ผีเอยผี จั๊บผีได้หนึ่งตัวที่มุ่มก้ำแพง ในมุ่มห้อง หันกลับไปเร็ว แต่ะ
ตัวเธอได้แล้ว เธอกลายเป็นผีแล้ว!”

ดวงอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้า เนื่องจากสภาพภูมิประเทศของที่นี่
สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าชายวินจึงเข้าสู่ความมืดเร็วกว่าสถานที่แห่งอื่น แต่
เรื่องนี้ไม่ส่งผลกระทบต่อเด็กๆ ที่กำลังเล่นกันอยู่ในสวนด้านหลัง ทุกคนวิ่ง
เล่นไปมาในสวนกว้างใหญ่ สนุกสนานกับเกมจั๊บผี

“จั๊บเธอได้แล้ว!”

มือเล็กๆ ข้างหนึ่งแตะลงบนหัวไหล่ของเด็กที่ซบอยู่บนเถาว์วัลย์ เด็ก
ชายได้แต่ป็นออกมา เพราะซ่อนตัวในที่เร้นลับเกินไป ร่างกายเขาจึงเปรอะ
ไปไม้ใบหญ้าเต็มไปหมด บนเส้นผมหยักศกมีใบสนติดอยู่ไม่น้อย รู้สึกเจ็บใจ
ที่ตนถูกจั๊บได้อย่างง่ายดาย บัดร่างกายพลางพึมพำ “ทำไมต้องเป็นฉันทุกที”

“เพราะเธอเป็นผีไง”

เด็กหญิงที่จั๊บผีได้ฉีกปากยิ้มให้เขา เด็กๆ ซึ่งซ่อนอยู่ที่ได้ฟัง

คำพูดนี้แล้วต่างพากันวิ่งออกมา ในบรรดานั้นเด็กคนที่ตัวสูงที่สุดและอ้วนที่สุดวิ่งออกมาแลบลั่นปลิ้นตาใส่เด็กคนที่ถูกจับได้ พูดตามว่า “นายเป็นผี นายเป็นผี!”

เสียงตะโกนได้รับการตอบสนองจากคนทั้งหมด พวกเด็กๆ ล้อมเด็กชายผมหยักศกที่อายุแค่ห้าขวบไว้ตรงกลางแล้วส่งเสียงหัวเราะใส่เขาพร้อมกัน เด็กชายถูกหัวเราะเยาะจนโมโห โต้แย้งเสียงดัง

“ไม่ใช่สักหน่อย ฉันไม่ใช่!”

เขาตะโกนเสียงดังมาก แต่ด้วยความที่มีคู่มือมากเกินไป เสียงร้องของเด็กชายจึงถูกกลบอย่างง่ายดาย เขาโมโหจนใบหน้าแดงก่ำ พันเล็กๆ กัดแน่น เสียวพ่วงซึ่งเป็นเด็กที่อ้วนที่สุดยังงจใจยกคิ้วหวัดตาให้เขา “ร้องให้สิ ทุกคนมาดูผีร้องให้ขี้มูกโป่งเร็วเข้า”

“ฉันไม่ร้อง ฉันไม่ใช่ผีสักหน่อย!”

“เฮอะ อย่าทะเลาะกันเลย” เด็กผู้หญิงดันเด็กทั้งสองที่เหมือนไก่ชนให้ออกห่างจากกัน ช่วยไกลเกลี่ย “ถ้าจันครั้งนี้พวกเราเป็นผีก็แล้วกัน ให้เสียวขุยเป็นคนจับดีไหม?”

“ดี!” เด็กชายผมหยักศกยกมือตอบรับ “คราวนี้ฉันจะจับพวกเธอให้ได้!”

เสียวพ่วงอ้าปากอยากโต้เถียง แต่ถูกเด็กหญิงปรามไว้ มองหาตำแหน่งที่มีก้อนหินแล้วบอกให้เสียวขุยไปยืน “ตอนนี้พวกเราจะไปซ่อนแล้ว ห้ามแอบดูนะ”

“ไม่ดู ไม่ดู” ได้เป็นคนจับผี เสียวขุยดีใจมาก ไปยืนด้านหลังก้อนหินอย่างเชื่องช้า ตะโกน “พวกเธอรีบไปซ่อนเร็วเข้า นับถึงสิบเมื่อไรฉันจะเริ่มหาเลยนะ!”

เด็กหญิงตอบรับ เสี่ยวฟางกลับบ่นด้วยความไม่พอใจ “ทำไมถึงให้เขาจับผี? เขาเป็นคนจับที่ไรหาพวกเราเจอง่ายๆ ทุกที ไม่สนุกเลยสักนิด”

“ถ้าฉันพวกเรามาเล่นอย่างอื่นที่สนุกกันเถอะ” เด็กหญิงขี้แงบ่นไป
เท่า กระซิบข้างหูเสี่ยวฟาง “ฉันทิวแล้ว พวกเราไปกินข้าวกัน ปล่อยให้เขาค่อยๆ หาอยู่ที่นี้”

“อ้อๆ!”

ชอบข้อเสนอนี้มาก เสี่ยวฟางจึงพยักหน้ารัว เด็กคนอื่นๆ ส่งสายตาให้กัน จากนั้นก็แอบย่องออกจากสวนด้านหลัง เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ เด็กคนที่ยืนอยู่ด้านหลังก้อนหินไม่ได้รับรู้ เขานับถึงสิบแล้วตะโกนถาม

“พวกเธอซ่อนเสร็จหรือยัง? ฉันจะจับผีแล้วนะ!”

รออยู่นานไม่มีคำตอบสักที เสี่ยวชุยตะโกนอีกครั้ง หลังจากยังคงไม่มีคำตอบเขาถึงนึกขึ้นมาได้ว่า...อ้อ จะพูดไม่ได้ ถ้าตอบกลับก็รู้หมดสิว่าซ่อนอยู่ที่ไหน

เขาเดินช้าๆ ออกจากด้านหลังก้อนหิน ผ่านไปเพียงไม่กี่นาที สวนด้านหลังยิ่งดูมืดลงกว่าเดิม แสงไฟสีเหลืองนวลส่องวับแววมออกมาจากอาคารเก่าแก่ด้านหน้า ทำให้พื้นที่ส่วนใหญ่ในสวนอยู่ในสภาพยากจะมองเห็นได้ชัด ลมราตรีพัดมา เขารู้สึกหนาวนิดหน่อย ในตอนนี้ถึงนึกได้ว่าใกล้ถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว ถ้าไปกินข้าวช้าจะถูกผู้อำนวยการลงโทษ

“ต้องรีบจับผีให้ได้ จะได้ไปกินชาลาเปา”

ลมราตรีคล้ายจะเจือด้วยกลิ่นหอมของอาหารเย็น เด็กชายหิวแล้วลู่ท้องเบาๆ เร่งความเร็วในการค้นหา วิ่งไปดูในถ้ำที่อยู่ด้านหลังภูเขาจำลองตามสัญญาณ ด้านในไม่มีคน จากนั้นไปหลังต้นไม้ ที่ค้ำองุ่น ที่แปลง

ปลุกผัก โกดังเก็บผักใต้ดิน¹ สุดท้ายถึงกับป็นขี้มก้ำแพงรื้อไปชะโงกหน้าคู
อยู่ริมบ่อ แต่นั่นเป็นบ่อน้ำแห้งขอด เพื่อป้องกันอุบัติเหตุ ปากบ่อจึงถูกปิดไว้
ด้วยกำลังของเด็กคนเดียว เขาไม่มีทางที่จะดันกระดานหินด้านบนออก

“เสียวฟาง? หรงหรง? เสียวหมี? เสียวจู่?” หลังจากหาอยู่นานก็ยัง
หาไม่พบ เสียวซุยเริ่มร้อนรน เห็นรอบด้านมืดลงทุกที เขาทนไม่ไหวตะโกน
เสียงดัง “ฉันทอมแพ้แล้ว พวกเธอออกมาเร็วเข้า”

ยังคงไร้การตอบสนอง เขาได้แต่เหยียบก้อนหินป็นชิ้นกำแพง ตั้งใจ
ว่าจะกลับเข้าไปข้างในก่อนที่ผู้อำนวยการจะพบว่าเขาแอบออกมาข้างนอก
โดยไม่ได้รับอนุญาต หารู้ไม่ว่าเพิ่งป็นได้ครึ่งทาง ใครบางคนก็ตบเข้าที่ไหล่ของ
เขากะทันหัน น้ำเสียงกระจ่างใสของเด็กหญิงเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ตะตัวเธอ
แล้ว เธอเป็นผี!”

“โธ้ย!”

เสียวซุยตกใจจนร่วงตกลงบนพื้น นวดกันที่กระแทกจนเจ็บพร้อม
กับเหงื่อหน้ามอ พบว่าหรงหรงยืนอยู่ตรงหน้าตน ด้านหลังเธอยังมีเด็ก
หลายคนยืนอยู่ เนื่องจากรอบด้านมืดเกินไป มองเห็นใบหน้าของทุกคนไม่
ชัดเจน แต่เขากล้ามั่นใจว่าคนตัวโตที่สุดคือเสียวฟาง

“ฉันทไม่ใช่ผี ฉันทเป็นคนจบัผี!”

“นายหาพวกเราไม่เจอสักคน นายเป็นคนยอมแพ้ก่อน เพราะฉะนั้น
ตอนนี้^๒นายกลายเป็นผีแล้ว”

เสียวฟางหันกลับไปมองคนอื่น ๆ ทุกคนพากันพยักหน้าแทนความ
หมายว่าเขาพูดไม่ผิด เสียวซุยใช้นิ้วเกาเส้นผมหยักศก รู้สึกว่าคำพูดของทุก

¹ โกดังเก็บผักใต้ดิน เป็นโกดังสำหรับเก็บผักในฤดูหนาวที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในทางภาคเหนือ
ของจีน

คนฟังดูเหมือนมีเหตุผล เขาก็มองหน้าพูตอย่างเชื่องซึม “ถ้าฉันฉันเป็นผีก็ได้”

“ครั้งนี้ไม่นับ พวกเรามาเริ่มเล่นกันใหม่ เธอต้องเข้าไปข้างในก่อน”

หรงหรงยื่นมือมาทางเขา เสียวซุ่ยแหงนหน้ามอง พบว่าสำหรับเด็กผู้หญิงแล้วกำแพงร้วค่อนข้างสูง จึงรีบปีนขึ้นไปบนกำแพง จากนั้นชะเงว่กลังมากุมมือหรงหรงแล้วดึงเธอขึ้นมา

หรงหรงตัวเบาว่าที่คิดไว้มาก เป็นเหตุให้เสียวซุ่ยที่ออกแรงมากเกินไปหงายหลังล้มลงด้านในกำแพงร้ว กว่าเขาจะลุกขึ้นจากพื้นได้ เด็กคนอื่นๆ ก็จูงมือกับหรงหรงที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามเขาแล้ว

จ๊อกๆ!

เสียงท้องร้องแว่วมา ท้องฟ้าที่มีตสนิทบอกละเอียดซุ่ยว่าถึงเวลาอาหารเย็นนานแล้ว เขากำลังจะเสนอให้กลับไปด้วยกัน หรงหรงก็พาทุกคนวิ่งออกไปเสียก่อน

“มาจับผีกันเถอะ!”

พวกเด็กๆ วิ่งเร็วมาก เสียวซุ่ยแค่รู้สึกเหมือนมีเงาวาดผ่านสายตา ก็ไม่เหลือใครสักคนแล้ว เขานึกว่าตัวเองตาฟาด ยกมือขยี้ตาแล้วมองอีกครั้ง รอบด้านเหลือเพียงกิ่งไม้ที่โยกไหวตามลมและเงาของตนเท่านั้น

“รีบจับผีดีกว่า ฉันจะกินซาลาเปา!”

เสียวซุ่ยให้กำลังใจตัวเอง ก่อนจะเริ่มจับผีเหมือนอย่างเมื่อครู่ คราวนี้ราบรื่นมาก เพียงไม่นานก็หาเสียวฟางที่ขดอยู่ในกอหญ้าพบ ตบไหล่เขา ดึงเขาออกมา เห็นได้ชัดว่าเสียวฟางไม่ยอมแพ้ “ทำไมนายหาเจอเร็วขนาดนี้?”

“เพราะนายอ้วนมาก กอหญ้าสูงแค่นี้ มองทีเดียวก็เห็น” เสียวซุ่ยอธิบายอย่างตั้งใจแล้วเอ่ยต่อ “คราวนี้ถึงตานายเป็นผีแล้ว”

“ดูทางนั่น!”

เสี่ยวฟางขึ้นไปด้านหลังเสี่ยวชุยกะทันหัน เสี่ยวชุยหันไปมองก็พบว่าด้านหลังไม่มีอะไรทั้งนั้น เมื่อเขาหันกลับมาอยากจะเอ่ยถาม ถึงเห็นว่าเสี่ยวฟางหายไปแล้ว

“หาต่อไปสิ ถ้าหาไม่เจอ นายก็ยังเป็นผี”

เสียงหัวเราะคิกคักถูกพัดมาตามสายลมราตรี เป็นเสียงกระจ่างใสแหลมสูงของเด็ก แต่เสี่ยวชุยฟังไม่ออกว่าเป็นเสียงของใคร เขาวิ่งไปตามเสียง เหมือนจะมองเห็นเสี่ยวจู่ แต่เมื่อเขายื่นมือออกไปจะแตะ เสี่ยวจู่กลับหายตัวไป

สถานการณ์แบบเดียวกันเกิดขึ้นซ้ำหลายรอบ เล่นจนถึงตอนสุดท้าย เสี่ยวชุยถึงพบว่าภายในสวนกว้างใหญ่เหมือนจะมีแค่เขาวิ่งไปมาอยู่คนเดียว แต่ต่อให้เขาวิ่งเร็วแค่ไหน แตะเร็วแค่ไหน สุดท้ายก็จับใครไม่ได้สักคน วังจนเหนื่อย เขาทิ้งตัวลงบนพื้นหญ้า หอบหายใจแรง ในเวลานี้เองเสียงผีเพ้าดังแว่วมาจากด้านหลัง มือเล็กๆ ข้างหนึ่งตบลงบนหัวไหล่เขา หรงหรงพูดกั๊กหัวเราะคิกคัก “แตะเธอแล้ว เธอกลายเป็นผีแล้ว”

เสี่ยวชุยหันกลับไปมอง ปิดมือเธอออก “เธอเข้าใจผิดแล้ว ตอนนี้ฉันเป็นคนจับผี ฉันต้องแตะพวกเธอ พวกเธอแตะฉันไม่ได้”

“แต่แตะแล้วก็เหมือนกัน เธอเป็นเหมือนพวกเรา” เด็กหญิงกุมไหลเขาไม่ยอมปล่อย ตะโกนว่า “มาเล่นกับพวกเราเร็วเข้า มา!”

“หรงหรงเธอทำฉันเจ็บ!”

ริ้วแรงของหรงหรงเพิ่มขึ้นกะทันหัน เสี่ยวชุยทำอะไรก็สลัดมือข้างนั้นไม่ออก ถูกเธอลากไปด้านหลังตามพื้นหญ้า เด็กคนอื่นๆ วิ่งมาสมทบทุกคนยื่นเป็นวงล้อมเขาไว้ตรงกลาง หัวชนหัวก็มาพร้อมกัน ทำให้เขามองไม่เห็นท้องฟ้าด้านบน

รอบด้านกลายเป็นสีดำสนิท เสี่ยวชวยมองเห็นเพียงไอดำที่ลอยอยู่ตรงหน้า ไอดำทุกกลุ่มก่อนเป็นเหมือนคนหนึ่งคน แต่หากมองดูโดยละเอียดกลับเหมือนว่าไม่มีอะไรคงอยู่ทั้งสิ้น วัตถุสีดำกดต่ำลงมามากขึ้นทุกที ทรวงอกถูกกดทับ ทำให้เขาเริ่มหายใจไม่สะดวก อดไม่ได้ที่จะรู้สึกหวาดกลัวท่ามกลางความร้อนรนเขายกมือฟาดออกไปสุดแรง

เสี่ยวชวยไม่รู้ฝ่ามือฟาดไปถูกใคร เพราะเขามองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ได้ยินเสียงร้องแหลมสูงดังแว่วขึ้นข้างหู ขณะเดียวกันน้ำหนักที่กดทับอยู่บนอกเลื่อนหายทันที เขาอ้าปากหอบหายใจแรง ตอนที่หอบถึงครั้งที่สามลมหายใจถูกขัดจังหวะด้วยเสียงสะท้อนดังลั่น ภาพตรงหน้าสว่างไสวขึ้นทันที หรงหรงกับเด็กพวกนั้นหายไปจนหมด เหลือไว้เพียงเสียงสะท้อนหึ่งๆ ข้างหูทั้งสองข้าง

เสี่ยวชวยตกใจมาก รีบลุกขึ้นนั่ง ยกมือปิดหู ขยับกันไปด้านหลังไม่หยุด หลังจากที่ได้เสียงดังผ่านพ้นไป ชายซึ่งมีรูปร่างสูงใหญ่และไว้หนวดเคราก็มองมาทางเขาอย่างรวดเร็ว แบกปืนล่าสัตว์ไว้บนบ่า กิริยาน่าหวาดทำให้เขาอดูดันอย่างยิ่ง

รอบด้านมืดเกินไป เด็กที่เพิ่งประสบเหตุการณ์น่ากลัวมายังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ หลังจากที่ถูกพบเขาแล้วไม่ได้เข้าไปใกล้ทันที แต่หยุดฝึเท้าอยู่ฝั่งตรงข้าม ยกปืนเล็งมาทางเขา

“ลุงเขียน...”

เสี่ยวชวยตกใจแทบร้องให้ออกมา เขารู้ความร้ายกาจของปืนกระบอกนั้น ครั้งหนึ่งลุงเขียนใช้มันยิงสัตว์ป่าที่จู่โจมเด็กจนตายในนัดเดียว หลังจากนั้นเขาไม่เคยเห็นสัตว์ป่าประเภทนั้นปรากฏตัวในบริเวณนี้อีก แต่หากจะถามว่านั่นคือสัตว์อะไร อาจเพราะเวลานั้นหวาดกลัวเกินไป นอกจากหยาดเลือด

สาตกระเซ็น เขานึกอย่างอื่นไม่ออกแม้แต่ชนิดเดียว

คิดถึงว่าตนจะถูกสังหารเช่นเดียวกับสัตว์ป่า เสี่ยวชุยตะลึงงัน ทั้ง ลี้มิงวอน ทั้งลี้มิงหนี่ มองดูลุงเจียนยกกระบอปปืนอยู่ตรงหน้า สายตาสอดส่องรอบกายตน บรรยายากศหวาดระแวงส่งผ่านมา เขากลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัว กระทั่งในที่สุดลุงเจียนถึงวางปืนลง เดินเข้ามาหา

เมื่อเขาเข้ามาใกล้ เสี่ยวชุยถึงนึกได้ว่าตนควรหวาดกลัว เบะปากเล็กน้อย “ลุง ลุงเจียน...”

ลุงเจียนไม่สนใจเขา ยื่นมือข้างหนึ่งออกมาหิ้วเขาขึ้นเหมือนหิ้วลูกไก่ ก่อนจะโยนลงพื้นอีกครั้ง มองเขาตั้งแต่บนจดกลาง จากนั้นจุดเขาเดินกลับ ฝ่าเท้าของบุรุษว่องไว ไม่ใช่ความเร็วในระดับที่เด็กคนหนึ่งจะไล่ตามทัน

เสี่ยวชุยแทบจะถูกเขาลากกลับมา พวกเด็กๆ ในโรงอาหารกำลังกินข้าวอย่างมูมมาม เมื่อเห็นเสี่ยวฟางซึ่งยังเล่นเกมอยู่กับตนเมื่อไม่กี่นาทีก่อน กำลังกินข้าวอยู่ เขาก็งเป็นไก่ตาแตก อ้าปากอยากถามว่าพวกเขากลับมาตั้งแต่เมื่อไร แต่ท่ามกลางสายตาเย็นชาของลุงเจียนที่จ้องมองมา เขาจึงได้แต่ปิดปากโดยดี

ลุงเจียนหิ้วเขาไปที่มุมผนัง ผลักไปข้างหน้าที่เดียว เสี่ยวชุยก็ตัวติดผนังทันที ลุงเจียนเอ่ย “ดูอยู่ที่นี้จนกว่าพวกเขาจะกินเสร็จ”

“ผมหิว...”

สำหรับเสี่ยวชุยผู้มีนิสัยซุกซนร่าเริง วิธีลงโทษโดยให้อดอาหารไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ แหงนหน้ามองลุงเจียน ตีสินค้าน่าสงสาร น่าเสียดายลุงเจียนไม่หวั่นไหว ตอนเดินจากไปทิ้งไว้เพียงประโยคเดียว “เธอสามารถกินข้าวที่พวกเขากินเหลือ”

เสี่ยวชุยพยักหน้าแรงๆ ด้วยความยินดี แต่เพียงไม่นานเขาก็พบว่า

ความหวังนี้ไม่มียิ่งดีเสียกว่า เมนูอาหารของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้ามักจะเป็นอาหารชนิดเดิมๆ หายากที่จะเปลี่ยนรสชาติด้วยการนั่งชالاเป่าสักครั้ง พวกเด็กๆ มีแต่จะรู้สึกว่ามันพอกิน จะกินเหลือได้อย่างไร ดังนั้นตอนนี้เขาจึงได้แค่มองไม่ได้กิน ยิ่งทำให้รู้สึกหิวหนักรกว่าเดิม

ไม่ยุติธรรม ไม่ยุติธรรม ทุกคนเล่นด้วยกันแท้ๆ ทำไมถึงมีแค่เขาที่ถูกลงโทษ?

ความคิดนี้ดำเนินไปจนกระทั่งทุกคนกินข้าวเสร็จ ทำความสะอาดโรงอาหารและจากไปจนหมด สุดท้ายเหลือแค่เสียงพังกับพรรคพวกไม่กี่คนของเขา

“โง่งเป็นบ้า โง่งที่สุด”

ตอนเดินผ่านข้างกายเสื้อวูซุย เสื้อวูฟางแลบลิ้นปลิ้นตาใส่เขา

“นายนี้ประหลาดชะมัด เล่นคนเดียวในสวนได้ตั้งนานขนาดนั้น”

“เพราะพวกนายกดฉันไว้ต่างหาก ทำให้ฉันวิ่งหนีไม่ได้ถึงถูกลงเขี่ยนเจอตัว” ไม่ได้กินข้าวเย็น ทั้งยังถูกเด็กคนอื่นหัวเราะเยาะ เสื้อวูซุยได้ด้วยความโมโห

“พูดอะไรของนาย? พวกเรากลับมา...”

เสื้อวูซุยยังพูดไม่จบก็ถูกเด็กคนอื่นใช้มือปิดปาก เสื้อวูฟางก้มหน้ามองเสื้อวูซุยที่เตี้ยกว่าตนหนึ่งช่วงศิวะระ จงใจยื่นมือผลักเขา เอ๋อเตือน “อย่าพูดจาเหลวไหล ระวังผู้อำนวยการจะจับนายขังห้องมืดเป็นการลงโทษ”

เสื้อวูซุยถูกผลักจนเซไปด้านหลังหลายก้าว มองดูพวกเด็กๆ ที่รุมล้อมเข้าหา เขาไม่กลัวแม้แต่คนเดียว ใช้มือเท้าเอวขีดหน้าขึ้นประสานสายตากับเสื้อวูฟาง “กลัวแพ้ก็เลยวิ่งหนี ขี้ขลาด!”

“นายว่าใครขี้ขลาด?”

“ว่านาย!”

“พูดอีกครั้งซิ!”

“เก่งจริงก็อย่าวิ่งหนีสิ ดีแต่แสร้งเป็นคนดีต่อหน้าลุงเจียน ฮี!”

ทุกคนรุมกันกดทับ อัดกินข้าวเย็น ตอนนี้เสี่ยวซุยมองว่าเสี่ยวฟางเป็นคนไร้ศีลธรรมไปเรียบร้อยแล้ว ทุกคนร่วมมือกันรังแกเขา ไม่เพียงนำโมโหยังทำให้เขาเจ็บใจมาก ถลกแขนเสื้อขึ้นพูดอย่างโมโห “อย่าคิดว่าตัวโตแล้วจะรังแกคนอื่นได้ จะดีกันไหมล่ะ? ฉันไม่กลัวหรอก”

“ฉันไม่สู้กับนายหรอก ผู้อำนวยการต้องไม่ชอบนายแน่ๆ ถึงไม่ช่วยหาครอบครัวให้นาย ฉันไม่ยอมอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าตลอดชีวิตแบบนายหรอก”

เสี่ยวฟางพูดจบก็หมุนตัวจะเดินหนี เสี่ยวซุยโมโหเพราะคำพูดเขาก็มืดระลวงวิ่งเข้าไปกระทุ้งแผ่นหลังเขา เสี่ยวฟางถูกระทุ้งจนล้มหน้าคะมำ เสี่ยวซุยยังวิ่งเข้าหาต่อเพราะอยากทะเลาะ แต่ถูกทรงหรงรั้งไว้

“อย่าตีกัน อย่าตีกันเลย เสี่ยวผู้อำนวยการจะโมโหแล้วจริงๆ”

เสี่ยวซุยไม่กลัวผู้อำนวยการโมโห เหมือนอย่าง que เสี่ยวฟางพูด ไม่ว่าอย่างไรผู้อำนวยการก็ไม่ชอบเขาอยู่แล้ว ทุกครั้งที่มีคนมาขอรับเลี้ยงเด็ก ผู้อำนวยการไม่เคยพาเขาออกไปสักครั้ง ดังนั้นสำหรับคนที่ทนเกลียด เขาขอชกก่อน ที่เหลือค่อยว่ากัน

ทรงหรงดึงเขาไว้ไม่อยู่ ได้แต่ล้วงขนมในกระเป๋าออกมายื่นให้

“นี่ให้เธอ อย่าตีกันอีกเลย”

เมื่อเห็นขึ้นช็อกโกแลตที่อยู่ในห่อสววยหฺรู่ เสี่ยวซุยยิ่งหิวกว่าเดิม สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าจะไม่แจกขนมแบบนี้ อาจเป็นของที่แขกซึ่งมาขอรับเลี้ยงเด็กมอบให้ทรงหรง เขาอยากปฏิเสธมาก แต่มือก็ยื่นออกไปอย่างไม่อาจ

ห้าม หยิบออกมาหนึ่งชิ้นอย่างระมัดระวัง หรงหรงแบ่งซ็อกโกแลตที่เหลือให้พวกเสี่ยวฟางด้วย ใจกว้างจนเสี่ยวชุยต้องแลบลิ้น คิดเสียใจภายหลังว่า ถ้ารู้แบบนี้ ตนควรหยิบให้มากกว่านี้

“ตอนนี้ทุกคนมีขนมกินแล้ว อย่าทะเลาะกันอีกเลย” หรงหรงบอกให้ทุกคนมารวมตัวกัน พุดเสียงเบา “จะเล่นจ๊ับผีไหม? คราวนี้พวกเราไปเล่นกันในตึกหนังสือดีไหม?”

ตึกหนังสือคือคำเรียกอาคารที่ตั้งอยู่ในสวนด้านหลัง ในนั้นเก็บหนังสือไว้เยอะมาก ผู้อำนวยการถึงไม่ชอบให้เด็กๆ เข้าใกล้ เสี่ยวชุยส่งเสียงอุทานทีหนึ่ง เน้นย้ำว่า “ผู้อำนวยการจะโกรธนะ”

“ถ้าฉันนายไม่ต้องไป พวกเราไปกันเถอะ”

เสี่ยวฟางผลักเขาออก คว่ำมือหรงหรงพาเดินไปข้างนอก เห็นเด็กคนอื่นเดินตามไปแล้ว เสี่ยวชุยได้แต่ตามไปด้วย “ฉันไป ฉันไป แต่ฉันจะเป็นคนจ๊ับผี”

“ไม่เอา นายต้องเป็นผีเท่านั้น ไม่งั้นฉันไม่เล่นกับนาย!”

“ฉันเองก็ไม่เล่นกับนาย ฉันจะเล่นกับหรงหรง!”

พวกเด็กๆ เดินไปพาลงส่งเสียงเอะอะไปพาลงจนกระทั่งมาถึงตึกหนังสือด้านหลัง ไม่รู้เพราะเหตุใด สิ่งปลูกสร้างหลังนี้ในฐานะตึกหนังสือจะเปิดไฟไว้ตลอดทั้งคืน นับว่าเป็นสถานที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการเล่นเกม แต่ประตูอาคารถูกล็อกเอาไว้ ทุกคนเดินวนรอบอาคารรอบหนึ่ง พบว่าด้านหลังอาคารมีหน้าต่างบานหนึ่งไม่ได้ปิดสนิท เสี่ยวฟางรูปร่างสูงที่สุด เขย่งปลายเท้าเปิดหน้าต่างออก จากนั้นดึงเด็กคนอื่นๆ ขึ้นไปที่ละคน

เสี่ยวชุยอยู่ด้านหลังสุด เสี่ยวฟางไม่สนใจเขา เขาเองก็ไม่ใส่ใจพยายามกระโดดขึ้นข้างบนด้วยตัวเอง แต่เพราะขาสั้นเกินไป กระโดดอยู่

หลายรอบก็ยังขึ้นไปไม่ได้สักที สุดท้ายมีความรู้สึกว่าใครบางคนช่วยยกขาของเขาขึ้น เขาอาศัยกำลังนั้นพลิกกายข้ามหน้าต่างได้สำเร็จ พอหันกลับมา มอง พบว่าเป็นเสี่ยวจุที่ช่วยเขาอยู่ด้านล่าง

“เอ๋ เสี่ยวจุ นายยังไม่ได้ขึ้นไปอีกหรือ?”

เสี่ยวจุหันมองไปทางฝั่งของพวกเด็กๆ ทุกคนเดินไปบนระเบียง ภายใต้การนำทางของเสี่ยวฟางแล้ว เขามองเห็นแค่เด็กๆ ไม่กี่คนที่เดินรั้งท้าย แผ่นหลังของพวกเขาดูพร่าเลือนได้แสงไฟ มองเห็นไม่ชัดว่าเป็นใครกันบ้าง

มีความรู้สึกเหมือนกับว่าจำนวนคนเพิ่มขึ้นมาหลายคนทีเดียว

เสี่ยวจุใช้นิ้วเกาเส้นผมหยักศก แต่เสียงตะโกนของเสี่ยวฟางจากด้านหน้าตัดบทความคิดอลหม่านของเขา “เสี่ยวจุ มาเร็วเข้า!”

“อ้อ!”

ถูกเรียกชื่อ เสี่ยวจุรีบชะโงกกายดิ่งเสี่ยวจุเข้ามาข้างใน มองเห็นว่าด้านหลังยังมีเด็กที่ไม่คุ้นเคยอีกหลายคน นึกไม่ถึงว่าเด็กที่มาเล่นเกมจับผีจะมีจำนวนมากขนาดนี้ เขาจึงช่วยดิ่งขึ้นมาทั้งหมดเสียเลย จากนั้นก็ปิดหน้าต่าง วิ่งตามพวกเด็กๆ ไป

อาคารหลังนี้เป็นสิ่งปลูกสร้างที่เก่าแก่มาก ภายในไม่มีการประดับตกแต่งใดๆ พื้นกับผนังเหมือนแค่ฉาบด้วยดินและปูนอย่างง่าย ๆ ขณะนี้เป็นเวลาตีมากแล้ว ภายในอาคารเงียบสงัด ระเบียงยาวเหยียดมีห้องหลายห้องเรียงต่อกัน เดินต่อไปข้างหน้าอีกจะเป็นบันไดแบบโค้งวงกลม ฝั่งตรงข้ามของบันไดมีห้องรับแขกขนาดใหญ่ห้องหนึ่ง ทุกคนเดินตามระเบียงมายังห้องรับแขก แต่กลับต้องผิดหวังเมื่อพบว่าในนั้นไม่มีอะไรสักอย่าง

“ถ้าเล่นจับผีที่นี่ คงหาเจอไม่ง่ายหรอกว่าไหม?” หรงหรงพาทุกคนกลับไปบนกระเบื้อง พุดอย่างตื่นเต้น “เริ่มกันเถอะ เสี่ยวชุย เธอเป็นคนจับผีไหม?”

เสี่ยวชุยหันมองรอบด้าน ภายในอาคารเป็นสีเทาอึมครึมทั้งหลัง เด็กๆ ยังไม่เข้าใจว่าอะไรคือความกดดัน เขาแค่รู้สึกว่าการเหมือนหายใจไม่ออกแบบก่อนหน้านี้เกิดขึ้นอีกครั้ง ตัวสั่นเล็กน้อยแล้วพูดว่า “แต่ที่นี่กว้างมาก ถ้าพลัดหลงกันไปจะทำยังไง?”

“ตึกใหญ่ขนาดนี้ถึงจะสนุก ถ้าเธอกลัวก็กลับไปซะ ฉันจะจับผีเอง” หรงหรงเพ่งพุดจบ เสี่ยวฟางก็ยกมือเห็นด้วยทันที “ฉันเองก็จับผีได้!” “ฉันเล่นด้วย ฉันเล่นด้วย”

ความต้องการเอาชนะของเด็กมักจะรุนแรงเสมอ เสี่ยวชุยพยักหน้าตอบตกลงทันที “ฉันจะจับพวกเธอเอง แต่พวกเธออย่าซอมนานเกินไปละ ถ้าผู้อำนวยการรู้เข้า พวกเราต้องตายแน่”

“รู้แล้ว”

หรงหรงเปิดประตูห้องหนึ่งที่อยู่ทางด้านข้างอย่างคล่องแคล่ว ผลักเสี่ยวชุยเข้าไป “เธอรออยู่ที่นี้ ก่อนที่จะนับครบหนึ่งร้อยห้ามออกมาเด็ดขาด”

“ทำไมต้องนับเยอะขนาดนั้น?”

คำตอบที่ให้เขาคือประตูซึ่งปิดลงทันที ห้องนี้ไม่ได้เปิดไฟ รอบด้านมืดมาก เสี่ยวชุยไม่รู้ว่าสวิตช์ไฟอยู่ที่ไหน ได้แต่ฟังผนังนั่งลงบนพื้น ล้วงขนมออกมา หยิบขึ้นซ็อกโกแลตที่อยู่ในนั้นออกมาอมไว้วนปาก ค่อยๆ ลิ้มรสหอมหวานของซ็อกโกแลต แล้วเริ่มนับจากเลขหนึ่ง

อีกฝั่งหนึ่งของประตูห้อง หรงหรงพุดกับทุกคน “ตอนนี้พวกเราเริ่มซ่อนได้แล้ว ฉันไปทางนั้น พวกเธอตามสบาย”

“พวกเราชอบด้วยกันดีกว่าไหม ที่นี้กว้างขนาดนี้...”

สังหรณ์ของเด็กแม่นยำมาก เสียวพ่างเหลียวมองรอบด้านด้วยความกังวล ในอาคารสว่างไสว แต่สว่างจนชวนให้รู้สึกไม่สบาย เขารู้สึกหวาดกลัวจากใจจริง

“เธอกลัวหรือ?” หรงหรงถามเหมือนหัวเราะเยาะ ไม่รอเสียวพ่างโต้แย้ง เธอก็หมุนตัวเดินจากไปก่อน “ฉันไม่กลัว ฉันจะชอบคนเดียว”

กระทั่งเด็กผู้หญิงยังพูดแบบนี้ เสียวพ่างเกิดความรู้สึกว่าตัวเองจะแพ้ไม่ได้ ชวนเพื่อนหลายคนเดินเลี้ยวไปยังระเบียบอีกเส้น พวกเขาไม่เห็นว่าการที่หรงหรงเลี้ยวพ้นระเบียบแล้วก็วิ่งอย่างรวดเร็ว มุ่งตรงไปยังห้องขนาดใหญ่เมื่อครู

ถ้าเข้าไปดูให้ละเอียด จะพบว่าไม่ใช่ห้องว่าง ผังตรงข้ามมีประตูพับเลื่อนที่สีใกล้เคียงผนังมาก หรงหรงเปิดประตู มองเห็นทันทีว่าบนพื้นที่ว่ามืดจะไม่แดงทวยาวตั้งอยู่ตัวหนึ่ง เป้าหมายของเธอคือกล่องไม้ที่อยู่กลางโต๊ะ

เห็นกล่องไม้ ดวงตาหรงหรงเป็นประกายขึ้นมา ประหนึ่งได้เห็นชีวิตงดงามในโลกภายนอกที่ได้สัมผัสวันนี้ เธอทนไม่ไหววิ่งไปตรงหน้ากล่องไม้เหมือนกลัวว่ามันจะวิ่งหนีหายไป เริ่มจากยื่นมือไปกดกล่องเอาไว้ก่อน จากนั้นก็ดึงเชือกที่ห้อยอยู่บนคอออกมา เสียบกุญแจที่ร้อยไว้กับเชือกเข้าไปในกุญแจแล้วหมุนไปมาสองรอบ เกิดเสียงแกรก แม่กุญแจถูกไขออก

ด้วยความตื่นเต้น สองมือของเธอสั่นอย่างไม่วางห้าม...สองสามภรรยาที่มาในวันนี้บอกแล้ว ขอแค่หยิบของชิ้นนี้ออกไปได้ เธอก็จะถูกรับเลี้ยงได้สวมกระโปรงสวยๆ ได้กินอาหารที่ไม่เคยกินมาก่อน คินนี่มีเด็กมาที่นี้หลายคน ผู้อำนวยการไม่มีทางรู้ว่าใครเป็นคนหยิบสิ่งของชิ้นนี้ไป ต่อให้รู้ก็ไม่กลัว

ถึงอย่างไรตอนนั้นเธอก็ออกไปจากที่นั่นแล้ว

ภายในเวลาช่วงสั้นๆ ความคิดต่างๆ นานาเต็มล้นในหัวใจเด็กหญิง แต่ความตื่นเต้นยินดีต้องชะงักในวินาทีต่อมา กล้องไม้ถูกเปิดออก เธอได้เห็น วัตถุแสนธรรมดาชิ้นหนึ่ง ธรรมดาถึงขั้นที่มีอยู่ทั่วบริเวณนี้

เข้าใจอะไรผิดไปหรือเปล่า? เธอคิดอย่างลนลาน ต้องมีตรงไหนผิด พลัดแน่ ทำไมสามีมรณาคู่นั้นต้องพยายามชิงไม้ๆ ขึ้นนี้ด้วย?

ใช่...ผู้อำนวยความสะดวกเก็บสิ่งของล้ำค่าไว้ที่อื่น จะเป็นที่ไหนกันแน่? เธอต้องรีบหาให้พบโดยเร็ว...

เสียงฝีเท้าดังแว่วมาจากด้านหลัง ไม่รอรหงหงหันหลังกลับ มือเล็ก ข้างหนึ่งก็วางลงบนไหล่ เธอได้ยินเสียงตัวเองดังขึ้น “จับเธอได้แล้ว”

หงหงยกมือปิดปากตามสัญชาตญาณ หลังมันใจว่าตนไม่ได้ พุดจา เธอก็หันกลับไปทันที เด็กหญิงคนหนึ่งกำลังยืนมองเธอด้วยเสียง หัวเราะคิกคักอยู่ด้านหลัง ส่วนสูงที่เท่ากันกับเธอ เสื้อผ้าแบบเดียวกัน รวมถึงทรงผมที่ไม่แตกต่าง เธอยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเองโดยไม่รู้ตัว อยากรู้ว่าตน กำลังหัวเราะอยู่หรือไม่

ใบหน้าคุ้นเคยยังคงจ้องมองเธออยู่ จากนั้นก็ฉีกปากกว้าง เสียง หัวเราะดังขึ้นกว่าเดิม เธอรู้สึกแสบแสบที่ตอนจ็บ เสียงของตัวเองพูด เสียงดังกับเธอ “ในที่สุดเธอก็กลายเป็นผี”

ถูกมือข้างนั้นกดหัวไหล่เอาไว้ ทำอย่างไรก็ขยับไม่ได้ เธอลนลานจน ยืนมือคว่ำสะเปะสะปะ จู่ๆ ก็สัมผัสเข้ากับกล้องไม้ไผ่นั้น เธอคว้าของที่อยู่ใน กล้องไม้ขึ้นมาขว้างใส่เด็กหญิงตามสัญชาตญาณ วินาทีถัดมาเสียงหัวเราะ กลายเป็นเสียงร้องอนาถแหลมสูง ขึ้นไม่ว่าตัวผ่านร่างกายเด็กหญิง ผ่านร่างนั้น ให้แยกเป็นสองส่วนดุจเมล็ดมะเดื่อหนึ่ง เลือดทะลักออกมา กระเซ็นเต็มใบหน้า

แต่เด็กหญิงยังไม่ยอมละเว้นเธอ ร่างกายครึ่งซีกนั้นยังคงจับเธอไว้อย่างแน่น ทั้งพยายามลากไปด้านหลังสุดชีวิต

เมื่อหวาดกลัวถึงขีดสุด เสียงร้องขอความช่วยเหลือยังคงกลายเป็น ความฟุ่มเฟือย หรงหรงออกแรงคว้าขาโต๊ะ แต่ไม่อาจต้านทานเรียวแรง มหาศาลนั้น บนพื้นที่ราบเรียบตรงหน้าไม่รู้มีวังวนปรากฏขึ้นตั้งแต่เมื่อไร มัน ดูดเธอเข้าไป ขณะที่โต๊ะไถลไปข้างหน้า เธอทำได้เพียงส่งเสียงร้อง “อ้า!” ออก มาเท่านั้น

เสียงร้องอนาถกังวานไปทั่วห้อง แต่ที่ดังออกไปกลับกลายเป็นเพียง เสียงเรียกแผ่วเบา เสียวพ่างที่ยังเดินวนไปเรื่อยอยู่บนระเบียบรูสึกคล้ายได้ยิน เสียงร้อง แต่เมื่อหันไปมอง ด้านหลังก็มีเพียงความเงียบสงัด

“นายได้ยินเสียงร้องหรือเปล่า?”

เขาถามเสียวหมี่ที่อยู่ข้างกาย เสียวหมี่ไม่พูดจา เสียวจุกกล่าวเสียง เบา “พวกเรารีบให้เสียวซุ่ยหาเจอเถอะ ที่นี่น่ากลัวเหลือเกิน”

มองดูผนังสีเทาซีดรอบด้าน เสียวพ่างตัวสั่น มีความรู้สึกว้าวามีสิ่ง ประหลาดผุดออกมาจากตรงนั้นได้ทุกเมื่อ เขาโอดครวญ “ผ่านมานานขนาดนี้ แล้วทำไมเสียวซุ่ยยังไม่มาอีก?”

หากมิใช่เพราะศักดิ์ศรีคำคอ เขาคงพูดออกมาแล้วว่าอยากจะถูก เสียวซุ่ยจับเดี๋ยวนี้ แต่เจ้าหมอนั้นที่ในเวลาปกติหาคนเร็วที่สุดตอนนี้กลับไม่ เหลือแม้แต่เงา เขาลึกเปิดประตูที่อยู่ด้านข้างส่งๆ คิดจะซ่อนแค่พอเป็นพิริ หารู้ไม่เมื่อเปิดออกมา จะพบว่าไม่มีเพื่อนซ่อนตัวอยู่ในนั้นแล้ว อีกฝ่ายมองเขา จากนั้นก็หันมองด้านหลังเขา อารมณ์ตกใจฉล้นปรากฏบนใบหน้าของเด็ก คนนั้น

เสียวฟางยังไม่รู้ตัว แค่มิ้มพาส์ๆ “เสียวหมี ที่แท้นายก็ซ่อนอยู่ที่นี่เองเหวอ”

เสียวหมีไม่พูดจา แต่ออกแรงผลักเขากะทันหัน กว่าเสียวฟางจะยืนได้มัน ประตูก็ถูกปิดจากด้านในเสียแล้ว เขาถีบประตูด้วยความไม่พอใจทีหนึ่ง “ทุกคนซ่อนด้วยกันไม่เห็นจะเป็นไร ทำไมต้องใจแคบขนาดนี้?”

อีกด้านหนึ่งของประตูไม่มีเสียงตอบกลับใดๆ กลับมีเสียงตกใจดังมาจากด้านหลังของเสียวฟาง แต่เหมือนกลัวว่าจะทำให้คนอื่นพลอยตกใจ เสียงร้องจึงหายไปกลางคัน เสียวฟางหันกลับมา เห็นเพียงเสียวจุที่มีสีหน้าหวาดผวา...ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไร เพื่อนๆ ที่อยู่รอบกายเขาหายไปทั้งหมด เหลือเสียวจุเพียงคนเดียว...

อา ไม่สิ น่าจะยังมีเสียวหมี...

ไม่ถูกสิ เสียวหมีควรจะอยู่ในห้อง...

ในที่สุดเสียวฟางก็เข้าใจว่านี่คือปกติที่ตรงไหน เพื่อนที่เมื่อกียังยืนหันหน้าเข้าหาเขาอยู่วิ่งเข้าไปในห้องตั้งแต่เมื่อไร?

มองตามสายตาของเสียวจุ เสียวฟางหันหน้าไปด้านหลังอย่างกล้าๆ กลัวๆ มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น เขาถอนหายใจเฮือกหนึ่ง หารู้ไม่เมื่อหันกลับมาจะพบว่าด้านหลังเสียวจุมีใครบางคนยืนอยู่ มีดวงอยู่บนไหล่เสียวจุพอดี การตอบสนองแรกของเขาคือคิดว่าเด็กคนนั้นเป็นเสียวหมี แต่เมื่อมองดูให้ละเอียดกลับไม่เหมือน เกร่างของเด็กคนนั้นเลือนรางมาก ประหนึ่งส่วร่างขึ้นจากกลุ่มหมอก ใบหน้าเป็นสีเขียวคล้ำ กระทั่งเครื่องหน้ายังเห็นไม่ชัด

เห็นเสียวฟางกำลังจ้องมองตน เสียวหมีเยหน้าขึ้น จิกยิ้มให้เขา

“จับได้หนึ่งตัว”

“อ้าก!”

พร้อมกันกับที่ส่งเสียงร้องอนาถ เสี่ยวฟางก็หมุนตัววิ่งหนีไปแล้ว
อันที่จริงเขาไม่เข้าใจว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ แต่เสี่ยวหมี่ที่มีสภาพแบบนี้ชวน
ขนลุกเหลือเกิน นึกเชื่อมโยงไปถึงว่าในห้องยังมีเสี่ยวหมี่อีกคน เสี่ยวฟางก็
กลัวจนแทบจะปัสสาวะเล็ด คล้ายว่าได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือของ
เสี่ยวจูกจากด้านหลัง เขากลับยิ่งวิ่งเร็วกว่าเดิม เพราะกลัวว่าหากพลาดพลั้ง
แม้เพียงเล็กน้อย ตนจะกลายเป็นคนต่อไปที่ถูกตะ

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย! ผู้อำนวยการ ช่วยด้วย!”

เสี่ยวฟางวิ่งไปพลางตะโกนไปพลาง แต่เพียงไม่นานเขาก็พบว่า
ระเบียงเส้นนี้เป็นทางตัน ได้แต่เลี้ยวกลับมากลางคัน หากทางเส้นอื่นแล้ววิ่ง
ต่อ วิ่งไปได้ไม่นานเขาพบว่าด้านข้างมีประตูบานหนึ่งเปิดออกซ้าๆ นี่เป็น
ปรากฏการณ์ที่แสนธรรมดา แต่เมื่อมองดูจากสายตาของเด็กที่กำลังหวาด
กลัวสุดขีด มันเหมือนกับว่าวินาทีถัดไปจะมีมือผียื่นออกมาจับตัวเขา เห็น
ประตูห้องเปิดออกมาแล้วครั้งหนึ่ง เขาเค้นความกล้าออกมา เค้นเรี่ยวแรง
ทั้งหมดกระโจนไปข้างหน้า!

ประตูห้องต้องพ่ายให้กับน้ำหนักของเสี่ยวฟาง มันดีดกลับเข้าไป
อย่างง่ายดาย ได้ยินเสียงดังตึงมาจากในห้อง เหมือนมีวัตถุร่วงตก เสี่ยวฟาง
ไม่กล้าพิสูจน์ว่าสิ่งนั้นคืออะไร หอบหายใจแรงพร้อมกับหนีไปข้างหน้าต่อ
เพียงไม่นานเขาก็หนีมาถึงห้องขนาดใหญ่ที่เปิดประตูไว้ จากนั้นก็ได้เห็นภาพ
ที่เขาไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต

บนพื้นซึ่งเคยราบเรียบตอนนี้มีหลุมขนาดใหญ่ปรากฏขึ้น สิ่งที่เชื่อม
ต่อกับปากหลุมคือวัตถุเส้นยาวซึ่งมีลักษณะคล้ายขี้มันบันได ร่างกายครึ่งท่อน
ล่างของทรงหวงอยู่ในหลุม เธอกำลังพยายามปีนขึ้นด้านบน แต่ผลคือยิ่งห่าง
ไกลจากพื้นห้องมากขึ้นทุกที วัตถุเส้นยาวนั้นเหมือนมีชีวิต ดูดเธอลงไปยัง

เหวหลีก เสี่ยวฟางเห็นแล้วตกใจจนขาอ่อน อยากวิ่งหนี แต่สองขาไม่ฟังคำสั่ง
ลมเย็นพัดผ่านข้างหู เหมือนวิธีกลั่นแก๊สที่พวกเด็กๆ ชอบเป่าลม
ใส่หูคนอื่นในเวลาปกติ ไม่รอให้เขาหันหลังกลับ มือข้างหนึ่งก็วางลงบน
หัวไหล่เขาเสียก่อน เสี่ยวฟางได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักแสนคุ้นเคย
“จับผีได้อีกตัวหนึ่งแล้ว”

เสี่ยวชุยลืมนตา รู้สึกสับสนขึ้นมาชั่ววูบหนึ่งว่าตอนนี้ตนอยู่ไหนกันแน่ เขาหวดหน้าผากที่ถูกกระแทกจนเจ็บ ลุกขึ้นจากพื้น กลิ่นหอมของช็อกโกแลตในปากเตือนความจำเขา... พวกเขาได้รับขนมจากหรงหรง กำลังเล่นเกมกันอยู่ในตึกหนังสือของผู้อำนวยการ เขาเป็นคนจับผี แต่เขาจดจ่อกับการกินช็อกโกแลต กว่าจะนับถึงหนึ่งร้อยใช้เวลาอย่างมาก ลำบากไม่น้อยกว่าจะนับจบ ตอนที่เตรียมจะออกไปจับผี ไม่รู้ประตูกใครผลักกะทันหัน บานประตูกระแทกใส่หน้าผาก จากนั้นเขาก็หมดสติไป

อันที่จริงตนหมดสติจริงหรือไม่ เสี่ยวชุยไม่มั่นใจ ตอนนี้เขาอยากจับผีที่จงใจกระแทกตัวเองออกมาให้ได้เท่านั้น ให้พวกเขาได้รู้ว่า แม้ในหมู่เด็กๆ ซึ่งอยู่ที่นี้เขาจะตัวเล็กที่สุด แต่เขาไม่ใช่คนที่จะยอมถูกรังแก

ยกมือกุมศีรษะ เสี่ยวชุยก้าวพรวดพราดออกไปด้วยความโมโห บนระเบียบไม้มีใครแม้แต่คนเดียว เขาเหลียวซ้ายแลขวาวอยู่ครู่หนึ่งก็วิ่งส่งๆ ไปทางขวา เสียงฝีเท้าดังแว่วมาจากด้านหลัง เหมือนมีคนวิ่งตามมา ผีเท่านั้น

ใกล้เข้ามาทุกที ในที่สุดคนคนนั้นก็ตะลึงบนไหล่เขา

“จับนายได้แล้ว”

เสียงแหลมเล็กวนเวียนอยู่ข้างหูไม่หยุด เสี่ยวชุยหันกลับมาองพบว่า เป็นเสี่ยวจู่ เสี่ยวจู่ก้มหน้าเล็กน้อย นี่ทำให้ดวงตาของเขาดูมีตาขาวมากกว่าปกติ ฝ่ามือกดแน่นบนไหล่ตน สภาพเหมือนถึงตายก็ไม่ยอมปล่อย

เสี่ยวชุยถูกกดจนเจ็บ ยกมือขึ้นมาปิดเขาออก “นายเข้าใจผิดแล้ว ฉันต่างหากที่เป็นคนจับผี นายตะต๋นก็ไม่มีประโยชน์”

“นายเป็นผี!”

“ฉันต้องเป็นคนตะต๋นมาก่อน แล้วนายค่อยไปตะต๋นคนอื่น...”

“นายเป็นผี!”

อา คนประเภทที่ไม่ฟังคำพูดคนอื่นเอาแต่พูดเองเออเองแบบนี้ช่างน่าโมโหเป็นบ้า!

เสี่ยวชุยออกแรงขยี้เส้นผมหยักศกของตน เสี่ยวจู่ฉวยโอกาสนี้กุมไหล่อีกข้างของเขา กลอกตาขึ้น ทำให้ใบหน้าซึ่งเต็มไปด้วยไธดำเหลือเพียงตาขาวสีขุ่น ถ้าเป็นเด็กปกติเห็นสภาพแบบนี้ต้องตกใจจนร้องให้ออกมาแน่ เสี่ยวชุยเองก็ตกใจ แต่สาเหตุการตกใจของเขาต่างจากคนอื่น

“เสี่ยวจู่ นายไม่สบายหรือ? สีหน้าดูแย่มากเลย นั่งลงก่อน ฉันจะไปเรียกผู้อำนวยการมาเอง รอฉันทีนะ!”

หลังพบว่าท่าทางของเสี่ยวจู่ผิดปกติมาก เสี่ยวชุยพุงเขาไปนั่งฟังผนังทันที เสี่ยวจู่ยังอยากจับเขา แต่ถูกเขาบังคับกดตัวลงมา จากนั้นหมุนตัววิ่งจากไปทันที ทิ้งไว้เพียงคำพูดที่ว่า...

“ไม่ต้องเป็นห่วง ฉันจะรีบกลับมา!”

ด้วยความเป็นห่วงอาการป่วยของเสี่ยวจู่ เสี่ยวชุยลืมไปเลยว่าถ้า

ผู้อำนวยการรู้ว่าพวกเขามาสร้างความวุ่นวายที่นั่นจะเป็นอย่างไร ส่วนเกมจับผียิ่งถูกเขาหลงลืมไปจนหมดสิ้น วิ่งไปข้างหน้าตามระเบียบทางเดิน อยากจะหลุดออกจากหน้าต่างด้านหลังตอนขามา แต่เขาวิ่งไปมาหลายรอบก็ยังไม่เห็นหน้าต่างบานนั้นไม่พบสักที กลับได้ยินเสียงร้องแหลมจากบริเวณไม่ไกลเหมือนเสียงของเด็กผู้หญิง แต่เมื่อฟังให้ละเอียดก็คล้ายเสียงเสียวฟ่างไม่น้อย

หน้าผากของเสียวฟ่างที่ถูกกระแทกเจ็บขึ้นมาอีกครั้ง เขาวิ่งไปตามเสียงร้อง อยากจะหาตัวเสียวฟ่างออกมาเพื่อคาดคั้นว่าเมื่อครู่ใครจริงใจ กระแทกตน หารู้ไม่ว่าเสียงนั้นดังขึ้นเรื่อยๆ เขาจะพบว่าพื้นอาคารสั่นสะเทือนไม่หยุด พื้นซึ่งเคยเป็นปูนแข็งกลายเป็นเหมือนลูกอมเคี้ยวนุ่ม ไม่ว่าเขาจะพยายามชักเท้าวิ่งไปข้างหน้าอย่างไรก็เค้นแรงออกมาไม่ได้ ลำบากไม่น้อยกว่าจะมาถึงห้องขนาดใหญ่ที่เป็นต้นตอของเสียง แต่เขากลับต้องตาพว้าเพราะแสงจ้าที่พุ่งออกมาจนต้องหรี่ตา

หลุมดำที่เสียวฟ่างเห็นตอนมาถึงขยายใหญ่หลายเท่าในเวลาเพียงสั้นๆ วังวนสีดำกินพื้นที่เกินครึ่งห้อง ร่างกายของหงหงจมไปหมดแล้ว เหลือเพียงส่วนศีรษะอยู่ด้านบน เส้นผมของเธอสะบัดปลิว ครั้งหนึ่งบังใบหน้าทำให้ทัศนวิสัยถูกบดบัง เธอคว้ามุมหนึ่งของหลุมดำไว้ตามสัญชาตญาณ ถึงตายก็ไม่ยอมปล่อย ด้วยความที่พื้นห้องมีสภาพคล้ายหินหนืด ทำให้เสียวฟ่างที่เดิมหมดสติล้มอยู่หน้าประตูค่อยๆ เลื่อนไปข้างหน้าอย่างช้าๆ ตามวังวนที่ขยับขึ้นๆ ลงๆ ด้วยอีกคน เห็นเขากำลังจะร่วงตกลงไปในหลุมดำแล้ว เสียวฟ่างหลุดจากภวังค์ ลนลานวิ่งไปข้างหน้า สองมือคว้ามือของเสียวฟ่างช่วยดึงเขาเอาไว้

แทบจะในเวลาเดียวกันมีแสงสว่างส่องขึ้นจากส่วนลึกของวังวน

ทีมแทงจนเสียวซุยแทบจะไม่สามารถลืมตา พลันได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้น
หรงหรงลั่นลงไปมากกว่าเดิม ผมยวที่บิดบังใบหน้าเธอถูกลมพัดออก เธอ
มองเห็นเสียวซุย จึงรีบตะโกน “ช่วยฉัน ช่วยฉันเร็ว!”

เสียวซุยเห็นเธอแล้ว ในสถานการณ์ตอนนี้ถ้าเขาไปช่วยหรงหรง
เสียวพางจะถูกดูดเข้าไปในหลุมทันที แต่เขาไม่สามารถปล่อยหรงหรงไว้โดย
ไม่ช่วยเหลือ ขณะกำลังรื้อนร่น รู้สึกตึงที่มีมือขึ้นมา มีเรียวแรงแมหาศาลกลุ่ม
ก้อนหนึ่งส่งมาจากใต้เท้าของเสียวพาง สภาพที่กำลังร่วงตกอย่างเชื่องช้า
เปลี่ยนไปทันที กลายเป็นความรู้สึกถูกดูดกระซาลกลงไปด้านล่าง

เสียวซุยตั้งตัวไม่ทัน พลอยถูกดูดลงไปอีกคน เขารีบใช้ขาเกี่ยววงกบ
ประตู พร้อมทั้งดึงเสื้อผ้าของเสียวพางเพื่อออกแรงลากมาข้างนอก แต่
เรียวแรงของอีกฝ่ายรุนแรงเกินไป เขารู้สึกเพียงน้ำหนึ่กบนร่างเสียวพางหนัก
ขึ้นทุกที ร่างกายถูกดูดจนตึงไปหมด หากไม่รีบปล่อยมือเดี๋ยวนี้ กระทั่งเขา
เองก็อาจถูกกระซาลกลงไปด้วย

“ผู้อำนวยการ...ช่วยด้วย...” เขาส่งเสียงร้องอย่างเปลืองแรง นี่เป็น
คำพูดเพียงไม่กี่คำที่เขาสามารถพูดออกมาในเวลานี้

ขาที่เกี่ยวข้องกบถูกดึง จากนั้นก็คลายออก ลักษณะคล้ายถูกใคร
ดึงออก เสียวซุยหันกลับไปมอง พบว่าเป็นเสียวจู้ ไม่รอให้เขาดูจนชัดเจน
เสียวจู้ก็ติดตัวขึ้นมามากะทันหัน กระโดดมาอยู่บนหลังเขาในลักษณะคล้าย
ลูกบอลที่เด้งขึ้นลง แต่มีมือลงบนไหล่ของเขาอีกครั้ง

“นายเป็นผี นายตายแล้ว!”

นายต่างหากไปตายซะเถอะ!

เสียวซุยอยากตะโกนแบบนี้ แต่ตอนนี้เขาทำไม่ได้ เมื่อสูญเสียแรง
ยึดที่ขา เขาถูกเสียวพางดูดลงด้านล่างอย่างรวดเร็ว โชคดีคือเสียวจู้ขี้อยู่บน

แผ่นหลังเขา น้ำหนักายที่มากผิดปกติช่วยลดทอนความเร็วในการสิ้นไถลลงไปได้บ้าง แต่ในเวลาเพียงช่วงสั้นๆ นี้เอง หรงหรงผืนไม้ไผ่อีกต่อไป ร่วงตกลงไปท่ามกลางเสียงกรีดร้อง

เสี่ยวชวยอยากยื่นมือไปคว้าเธอตามสัญชาตญาณ เป็นเหตุให้เสียสมดุล ตกลงไปพร้อมกับเสี่ยวฟาง เขาถลนลานยื่นมือคว้าสะเปะสะปะ อยากเอื้อมมือไปคว้าขอบหลุม นิ้วมือวาดผ่านวัตถุนุ่มนวลบางอย่าง มันเป็นสีดำคล้ายเส้นผมมนุษย์ เขาเงยหน้าขึ้น นึกไม่ถึงว่าจะได้เห็นหรงหรงยืนอยู่ที่ขอบหลุม ก้มหน้าลงจับจ้องตนสายตาเย็นเยียบ ทำให้เขาชะงักงันโดยไม่รู้ตัว

ความรู้สึกนุ่มนวลยามที่เส้นผมวาดผ่านปลายนิ้วเลื่อนหายรวดเร็ว ไม่รอให้เสี่ยวชวยทำความเข้าใจว่าหรงหรงตกลงไปแล้วหรือไม่ได้ตกกันแน่ ก็รู้สึกเบื้องหน้าสว่างขึ้น แสงที่จ้าจนชวนให้ตาพร่าสาดลงมา มือข้างหนึ่งซึ่งเปี่ยมพลังกำลังคว้าตัวเขาไว้ จากนั้นมีใบหน้าเย็นชาไม่คุ้นเคยปรากฏสู่สายตา

แสงสว่างรอบด้านเจิดจ้าเกินไป ส่องให้ใบหน้านั้นเหมือนมีรัศมีสีทองโอบล้อม เสี่ยวชวยจำเป็นต้องหลับตา กว่าจะหลุดจากภวังค์ บริเวณโดยรอบก็กลับสู่สภาพห้องธรรมดาแล้ว เพดานและผนังรอบด้านสีเทาอิมครีမ်พ่นปูนเย็นเยียบ ทุกอย่างดูมืดสลัวไปหมด ส่วนเขาในเวลานี้กำลังนอนหงายกางแขนขาขาอยู่บนพื้นปูน

บุรุษซึ่งสวมเสื้อคลุมยาวสีเทานั่งขัดสมาธิอยู่ข้างกายเขา กำลังก้มหน้ามองเขา พอเห็นเขาลืมตา อีกฝ่ายก็รีบดึงผ้าคลุมหน้าลงมาทันที นั่นคือผู้อำนวยการในความทรงจำของเขา มีเพียงผู้อำนวยการที่จะปรากฏตัวโดยมีผ้าคลุมปิดหน้าเสมอ

กิริยาของผู้บริหารรวดเร็วมาก เสี่ยวชวยเห็นใบหน้าของอีกฝ่าย

วาดผ่านสายตาแค่แวบเดียว จากนั้นเครื่องหน้าก็ถูกซ่อนไว้หลังผ้าคลุมปิดหน้า นี่เป็นครั้งที่สองที่เขาได้เห็นหน้าตาของผู้อำนวยความสะดวก ครั้งแรกน่าจะเป็นตอนที่เขาประสบอันตราย เขารู้หน้าตาของทุกคนในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าคนเดียวที่ไม่รู้คือผู้อำนวยความสะดวก และมีเพียงผู้อำนวยความสะดวกที่มีความสามารถมากพอจะช่วยเขาออกมา

เขาไม่รู้ทำไมตนถึงมั่นใจขนาดนี้ บางทีสำหรับเขาซึ่งเติบโตมาในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าตั้งแต่ยังแบเบาะ ผู้อำนวยความสะดวกอาจเป็นการคงอยู่ที่เหมือนเทพเจ้ามาแต่แรก

“ผู้...ผู้อำนวยความสะดวก...”

คิดถึงเหตุการณ์ก่อนจะหมดสติ เขาปีนขึ้นจากพื้นด้วยท่าที่ลนลาน แล้วมองผู้อำนวยความสะดวก อยากถามเหลือเกินว่าตนแค่ฝันร้ายไปหรือไม่ แต่ต้องหุบปากภายใต้การจับจ้องเย็นชาของผู้อำนวยความสะดวก เนื่องจากมีผ้าคลุมขวางกั้น ในความเป็นจริงเขามองไม่เห็นสายตาของผู้อำนวยความสะดวก แต่สัญชาตญาณบอกเขาว่า ผู้อำนวยความสะดวกกำลังจับจ้องเขาไม่ละสายตา ด้วยแววตาเย็นชาอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เพียะ!

หลังสิ้นเสียงกระทบกระຈ้างใส เสียงขุขุรู้สึกลับแสบๆ ยังไม่ทันได้ตอบสนองก็ถูกบีบเข้าที่ลำคอเสียก่อน จากนั้นคือฝ่ามือที่ตบลงบนใบหน้า เขาก็ขาด ผู้อำนวยความสะดวกแรงเยอะมาก ความเจ็บปวดผสมกับตกใจส่งผลให้น้ำตาของเขาร่วงหล่นทันที มองดูผู้อำนวยความสะดวกด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายต้องโมโหขนาดนี้...แม้ว่าตั้งแต่เด็กจนโตผู้อำนวยความสะดวกไม่เคยดีต่อเขามากเป็นพิเศษสักครั้ง แต่ก็ไม่เคยดีเขามาก่อน ในความทรงจำของเขา ผู้อำนวยความสะดวกเป็นคนที่ยอบอุ่นมาก

“ผมขอโทษ ผมขอโทษ!” เขาเริ่มวิ่งวนตามสัญญาตามสัญญา แม้เขาจะไม่รู้ว่าตนทำอะไรผิด

คำขอร้องได้ผล ผู้อำนวยการไม่ได้ตีเขาอีก แต่คว้าคอเสื้อเขาแล้ว หัวขึ้นจากพื้น ตวาด “จำไว้ เธอไม่ใช่ผี เธอคือเสี่ยวชุย!”

น้ำเสียงแหบพร่าต่างจากเสียงของผู้บริหารในเวลาปกติ เขาแทบจะสงสัยว่าอันที่จริงคนคนนี้เป็นคนแปลกหน้าที่ตนไม่รู้จัก รีบตะโกนเสียงดังไปด้านนอกด้วยความหวาดกลัว “ผู้อำนวยการ! ผู้อำนวยการช่วยด้วย!”

เสียงร้องขอความช่วยเหลือถูกกลบ บรูซตวาดต่อ “พูดตามฉัน เธอไม่ใช่ผี เธอคือเสี่ยวชุย!”

“ใช่ๆ ผมคือเสี่ยวชุย!”

เขาพยักหน้าไม่หยุดอย่างว่าง่าย ความเจ็บปวดบนใบหน้าทำให้เขายังหวาดกลัวไม่สร้าง หัวใจเต้นรัวภายใต้ความตื่นเต้นแสนสาหัส เกิดความรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก ความรู้สึกแบบเดียวกันนี้เขาเพิ่งได้สัมผัสเมื่อไม่นานก่อนหน้านี้ ตอนที่ประสบอันตรายในตึกหนังสือ ยังมีตอนที่เล่นจับผีกับพวกเพื่อนๆ ในสวนด้านหลัง

ดูเหมือนผู้อำนวยการจะพูดอะไรบางอย่างกับเขาต่อ แต่เขาฟังไม่เข้าหูแม้แต่คำเดียว ความคิดทั้งหมดของเขาจดจ่ออยู่กับการหนีให้พ้นจากสถานการณ์ที่น่ากลัวนี้ มีความรู้สึกที่ว่าฝ่ามือเย็นเยียบของผู้บริหารวางลงบนไหล่ตน ภาพที่คล้ายเกมจับผีปรากฏในความทรงจำ เขาบัดมือข้างนั้นเต็มแรงโดยไม่แม้แต่จะคิด...

“ฉันไม่เล่นจับผี!”

เสียงตะโกนดังลั่นปลุกจางชุยให้ตื่นจากฝันร้าย แทบจะในเวลา

เดียวกันนี้เองเขาถึงพบว่าตนสามารถหายใจสะดวกสักที แสงตะวันอบอุ่น
สาดเข้ามาผ่านหน้าต่างรถยนต์ ขับไล่กลิ่นอายมืดมิดในความทรงจำให้พ้น
ไป เขาใช้มือกดหน้าอกหอบหายใจแรง ยังเจือด้วยเสียงไอขาดห้วงเป็นระยะ
“เกือบตายแล้วเชียว”

หลังพบว่าเป็นฝันร้าย เขาก็เอย่ประชดตัวเอง สมมติว่าผีสามารถ
ตายได้ละก็ ไม่นานเมื่อครู่เขาอาจตายไปแล้วในความฝัน

“คนที่เกือบตายคือผมต่างหาก” น้ำเสียงหนักหน่วงของบุรุษดังมา
จากที่นั่งแถวหน้า คนขับรถออกแรงสะบัดมือตัวเองพร้อมกับตะโกน “ผม
เกือบตกใจตายเพราะคุณไปแล้ว”

แหวนทองบนนิ้วนางส่องแสงวับแวมในระหว่างที่สะบัด จงขุ่ยรู้สึก
สับสนตาจนต้องหรีดตาลง

รถแท็กซี่จอดอยู่ริมทางขึ้นเขาแสนคดเคี้ยว ชายสองคนบนรถต่าง
มีสีหน้าขาวซีด นึกขึ้นได้ว่าตอนนี้นั่นกำลังอยู่ในระหว่างทางไปขงยว้น จงขุ่ย
รีบนั่งตัวตรง ลูบหน้าผาก หลังตื่นนอนไปมายกใหญ่ เส้นผมของเขายุ่งเหยิง
หน้าผากมีเหงื่อชื้นบางผุดซึม ผ้าพันคอสีเหลืองอมส้มที่อยู่บนลำคอบิดพัน
กันจนมีลักษณะแปลกประหลาด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะพันแน่นเกินไปจนทำให้
หายใจไม่สะดวกหรือเปล่าถึงฝันร้าย หรือฝันร้ายทำให้ผ้าพันคอบิดเบี้ยวจน
ผิดรูปกันแน่ แต่เรื่องนี้ไม่สำคัญ สำคัญคือนี่เป็นผ้าพันคอที่เขาได้รับมาจาก
คุณหม่า จะทำเสียหายไม่ได้

“ขอโทษๆ เมื่อที่ผมฝันร้าย ทำให้คุณตกใจหรือเปล่า?” เขาถาม
คุณลุงคนขับพาลางมองกระจกส่องหลังเพื่อจัดผ้าพันคอให้เรียบร้อย

“แค่ตกใจเสียที่ไหน ผมเกือบถูกคุณบีบจนกระดูกหักแล้วเชียว”
คนขับรถนวดข้อมือที่ถูกบีบจนแดงพาลางเอ่ย “ผมกำลังขับรถอยู่ จู่ๆ คุณก็

ตะโกนโวยวาย ผมนึกว่าคุณอาการป่วยกำเริบหรืออะไรเสียอีก อยากจะตบหน้าคุณให้ตื่น นึกไม่ถึงว่าคุณจะจับข้อมือผมแล้วออกแรงกระชาก โอ๊ย มือผม จะหักอยู่แล้ว...”

“ขอโทษฯ” คิดถึงสถานการณ์ในความฝัน จงขู่ว่าเร็วแรงของเขาในเวลานั้นต้องไม่ธรรมดาแน่ จึงค้อมศีรษะให้คุณลงด้วยความรู้สึกผิด “เป็นความผิดของผมเอง คุณจะไปหาหมอกระดูกหน่อยไหม? ผมจะจ่ายค่ารักษาให้เอง”

“ยังไม่ถึงขั้นต้องไปหาหมอกระดูก พ่อหนุ่ม คุณไม่เป็นไรก็ดีแล้ว เมื่อกี้ผมตกใจหมด นึกว่าคุณป่วยหนักเสียอีก คุณต่างหากจะไปหาหมอหรือเปล่า? ขับต่อไปอีกนิดเดียวจะเป็นภูเขาแล้ว ถ้าล้มป่วยกะทันหันจะหาหมอ ยาก”

“ไม่เป็นไร แค่ฝันร้ายเท่านั้น”

“ถ้าฝันร้ายนั้นคงน่ากลัวมากสินะ คุณดูสิ ตอนนีสีหน้าคุณแย่มาก”

คนขับรถขับไปยังกระจกมองหลัง ไม่จำเป็นต้องให้เขาพูด จงขู่ก็รู้แล้วว่าสถานการณ์ของเขาในเวลานี้ต้องไม่ดีแน่ ผันยิ้มให้กระจก “ไม่เป็นไรแล้ว ไม่เป็นไรแล้ว คุณคนขับ คุณขับรถต่อเถอะ”

“ได้ ผมรู้ว่าข้างหน้ามีพื้นที่ราบที่ทิวทัศน์ไม่เลวทีเดียว ไว้ถึงตรงนั้นแล้วพวกเราพักผ่อนสักหน่อยเถอะ ขับมานานขนาดนี้ผมเองก็เหนื่อยแล้วเหมือนกัน”

ระหว่างที่พูด รถแท็กซี่ก็แล่นไปข้างหน้าอีกครั้ง มองดูทิวทัศน์นอกหน้าต่างที่วาดผ่านไปด้านหลัง จงขู่คิดกังวล ไม่รู้คุณหม่าจะอ่านออกถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงในการขอลาหยุดด้วยข้ออ้างของตนหรือเปล่า ถ้ารู้ว่าคุณ

กำลังหลอกเขาอยู่ เขาจะโมโหหรือไม่?

แต่กังวลตอนนี้ก็สายไปแล้ว ไม่ว่าคุณหมาจะโมโหหรือไม่ เขาก็ไม่มีทางตัดใจจากเรื่องที่ตนเองอยากทำ ที่สำคัญพวกเขาเซ็นสัญญาขายตัวเป็นเวลายาวนานไว้แล้ว ไม่ว่าอย่างไรคุณหมาก็คงไม่สามารถยกเลิกสัญญาเพียงฝ่ายเดียวหรอกมัง?

แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่ก่อนจากมาจงขุยกี้โกหกอยู่ดี เพราะสังหรณ์ที่แม่นย่ำเป็นครั้งคราวบอกเขาว่าคุณหมาไม่มีทางเห็นด้วยที่เขาจะไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าฉงยวีน

ส่วนสาเหตุว่าเพราะอะไรถึงอยากกลับไปเยี่ยมผู้อำนวยการที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าอย่างกะทันหัน เขาเองก็ยากจะอธิบายให้กระจ่าง บางทีอาจเพราะในระหว่างที่ร่วมผจญภัยกับจางเสวียน เขาเริ่มค้นพบความลับมากมายที่วนเวียนอยู่รอบกายตน เมื่อลองใคร่ครวญต้นสายปลายเหตุ จะพบว่าต้นตอความลับทั้งหมดมีที่มาจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า วัยเด็กของเขา ความทรงจำ รวมถึงรากฐานของเขา ทั้งหมดมีความเกี่ยวข้องแน่นแฟ้นกับสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า บางทีอาจเพราะเหตุนี้เอง เมื่อครั้งนั้นผู้อำนวยการถึงบอกเขาว่าออกไปแล้วอย่ากลับมาอีก

คำพูดซึ่งเดิมฟังดูเหมือนไร้หัวใจ ตอนนั้นเมื่อหวนนึกขึ้นมากลับรู้สึกว้าเหว่ไปด้วยความรักและความต้องการปกป้องที่มีต่อเขา เขาคิดว่าตั้งแต่เกิดมา มีคนมากมายคาดหวังให้เขาถูกตัดขาดจากฐานะที่แท้จริงของตนเอง แต่หลังจากที่ทุกอย่างวนเวียนไปมา สุดท้ายเขาก็กลับมาอยู่ดี โชคชะตาคืออะไร บางทีโชคชะตาคงเป็นเช่นนี้เอง ดังนั้นที่เขาทำแบบนี้ไม่ใช่เพราะอยากต่อต้านหรือหลบหนีจากโชคชะตา แต่ต้องการทำความเข้าใจ เขาคาดหวังที่จะได้รู้ความจริงทั้งหมด อยากรู้อยากดูด้วยสองตาของตัวเอง

เสียงเพลงดังจากด้านหน้า คนขับเปิดเครื่องเสียง เพลงเก่าจากทศวรรษที่แล้วค่อยๆ เติมเต็มพื้นที่ภายในรถ คุณลุงคนขับมองสีหน้าของจางซุ่ยผ่านกระจกมองหลังวูบหนึ่ง จากนั้นก็เริ่มชวนคุย

“ครั้งนี้คุณโชคดีมากที่โบกรถของผม ถ้าเป็นคนอื่นไม่รู้ทางไปหรอก ต่อให้รู้ก็ไม่อยากวิ่ง เพราะระยะทางไกลเกินไป ที่สำคัญปกติเวลาคนหนุ่มสาวมาเดินเขาจะขับรถมาเองทั้งนั้น น้อยมากที่จะนั่งแท็กซี่ แต่ดูท่าทางคุณเองก็ไม่เหมือนว่าจะมาเดินเขา”

ดูออกไม่ยากว่าอีกฝ่ายเป็นคุณลุงคนขับที่ชอบสนทนา เพื่อขจัดความกังวลในใจ จางซุ่ยจึงพูดตอบ “เปล่า ผมจะไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า ฉางยวี่น ไม่ทราบว่าคุณรู้หรือเปล่าว่าบนภูเขาที่มีสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งหนึ่ง ผมโตมาจากที่นั่น”

“ใช่ๆ ก่อนหน้านี้ผมเคยมาส่งผู้หญิงคนหนึ่ง ให้ค่าโดยสารใจกว้างเหมือนคุณไม่มีผิด เธอเองก็จะไปฉางยวี่นเหมือนกัน ผมได้ฟังจากเธอถึงรู้ว่าที่นี่มีสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าอยู่ด้วย”

นอกจากเขายังมีคนอื่นสนใจฉางยวี่นด้วยอย่างนั้นหรือ?

จางซุ่ยรีบถาม “เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อไร? เธอชื่ออะไร? ได้บอกหรือเปล่าว่าจะไปทำอะไรที่นั่น?”

“เป็นเรื่องเมื่อไม่นานก่อนหน้าี้ ผมแค่ขับรถพาเธอไปส่ง เธอจะบอกชื่อกับผมได้ยังไง ถ้าถามมากเกินไปจนถูกผู้โดยสารร้องเรียนจะทำยังไง แต่เธอเป็นคนสวยมาก อายุใกล้เคียงกับคุณ ไม่แน่ว่าอาจเป็นเด็กที่มาจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเหมือนกัน จะกลับไปเยี่ยมคนที่นั่นเหมือนคุณละมัง”

ไม่มีทาง เมื่อแต่ละคนออกจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าจะถูก

ผู้อำนวยการย้าเสมอว่าอย่ากลับมาอีก แม้เขาไม่รู้ว่าการพุดแบบนี้ด้วยสาเหตุใด แต่เชื่อว่าสำหรับพวกเด็กๆ ที่คาดหวังจะมีครอบครัวอบอุ่นแล้ว สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าควรเป็นสถานที่ซึ่งพวกเขาทั้งสามสามารถอยู่อย่างปลอดภัย ขณะเดียวกันก็หวาดกลัว หลังถูกเตือนแบบนี้ ไม่ควรมีคนที่คิดจะกลับไปด้วยตัวเอง นอกจากนี้หากมีอายุไล่เลี่ยกับเขา ก็ดูไม่เหมือนคนที่จะมาขอรับเลี้ยงเด็ก ตกลงว่าเธอไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าด้วยจุดประสงค์อะไรกันแน่?

จขยยังอยากถามต่อ แต่คนขับบอกว่าถึงจุดพักรถแล้ว เขาจอดรถแล้วบอกจขยประโยคหนึ่ง ก็วิ่งไปปัสสาวะที่พุ่มหญ้าฝั่งตรงข้าม

ทิวทัศน์บนภูเขาไม่เลว จขยลงจากรถ พาดมือบนประตुरुถเพื่อยืดเส้นยืดสาย นี่เป็นความเคยชินตั้งแต่ครั้งยังเป็นนายแบบ หลังนั่งรถเป็นเวลานานร่างกายจะเมื่อยล้าได้ง่าย การออกกำลังกายอย่างง่ายมีประโยชน์ต่อการพักผ่อนด้วย แม้ว่าตอนนี้จะไม่จำเป็นต่อเขาแล้ว แต่ความเคยชินก็ยังคงอยู่

มีหลายครั้งที่เขาสงสัยว่าตัวเองตายไปแล้วจริงหรือไม่ มิฉะนั้นนอกจากสามารถลอยไปตามใจชอบแล้ว ทำไมถึงไม่แตกต่างจากคนทั่วไป จขยทอดสายตามองทิวเขาซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป ผ่านมาสี่สิบปีแล้ว ที่นี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย สิ่งที่เปลี่ยนไปมีเพียงเขา จากเด็กกลายเป็นผู้ใหญ่ จากผู้ใหญ่กลายเป็นคนตาย ทุกอย่างเหมือนความฝัน แต่ถ้านี่เป็นความฝันากหนึ่ง แล้วตรงไหนคือจุดจบกันเล่า?

ความอบอุ่นวาดผ่านนิ้วมือ ขนนกสีดำเส้นหนึ่งลอดผ่านหว่างนิ้วของเขา ล่องลอยไปตามลม ความรู้สึกนุ่มนวลนี้ราวกับเคยสัมผัสในฝันร้าย ไม่นานก่อนหน้านี้อันเช่นกัน นั่นน่าจะเป็นความทรงจำตอนที่เส้นผมของทรงหวง

ลื่นผ่านมือเขาไป นี่ทำให้เขาสะดุ้งเฮือกใหญ่ ผันร้ายจากนั้น...ไม่ควรพูดว่าหลังจากที่ได้ประสบเหตุการณ์ดุจผันร้ายครั้งนั้น หงหรง เสียพวง แล้วยังมีเด็กคนอื่นๆ หายไปไหนกันหมด?

สำหรับเรื่องนี้ ความทรงจำของจิงซุ่ยพว้าเลื่อนมาก อันที่จริงเขาจำทุกอย่างได้ แต่ไม่รู้เพราะอะไรทั้งหมดถึงเป็นเพียงเศษชิ้นส่วนความทรงจำกระจัดกระจาย คนที่เล่นเกมด้วยกันในคืนนั้นเหมือนมีแค่ไม่กี่คน แต่ก็เหมือนมีคนจำนวนมาก บางคนซ้ำหน้ากัน บางคนเป็นคนที่เขาไม่เคยพบเจอ ความทรงจำหนึ่งเดียวที่สลักลึกคือตัวหนังสือประโยคหนึ่งที่อยู่บนผนังของห้องมืด นั่นคือตัวหนังสือที่เขาสลักเองหลังจากที่ถูกผู้อำนวยการตบป้องหู เพื่อไม่ให้เป็นการยั่วโมโหผู้อำนวยการอีก เขาเขียนประโยค 'ผมไม่ใช่ผี' ซ้ำๆ แต่เพราะอะไรผู้อำนวยการถึงควบคุมอารมณ์ไม่อยู่จนตบตีเขา จนบัดนี้เขาก็ยังไม่รู้ความจริง

ทุกครั้งที่หวนคิดถึงเรื่องราวเหล่านี้ เขาจะคิดเสมอว่าประสบการณ์นั้นเป็นสิ่งที่จินตนาการขึ้นมาเองเนื่องจากวัยเด็กของตนอ้างว้างเกินไป เพราะนอกจากเขาแล้ว ไม่มีเด็กคนไหนจดจำหงหรง เสียพวงกับเสียหมีได้ และไม่มีเด็กเล่นเกมจับผี ผู้อำนวยการกลับสู่สภาพเย็นชาอย่างในเวลาปกติ ไม่เคยตีเขา และไม่ขังเขาไว้ในห้องมืดอีก เขาเคยค้นความกล้าออกมาถามถึงพวกหงหรง กลับถูกเมินเฉย ผู้อำนวยการพูดเพียง...จำไว้ เธอคือจิงซุ่ย

ใช่ เขาคือจิงซุ่ย!

นับแต่นั้นเป็นต้นมาเขาถึงสังเกตเห็นว่า เด็กทุกคนในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้ามีชื่อเล่นของตัวเอง มีเพียงเขาที่เป็นชื่อจริง สองคำนั้นเหมือนเป็นตราเหล็กเผาไฟ ประทับแน่นอยู่บนร่างเขาตั้งแต่เกิด ติดตามเขาไปทั่วทุกที่ กระทั่งตายไปแล้วยังหนีไม่พ้น

เสียงนกร้องดังแว่วมาจากไกลๆ จงขยตัวตื่นเฮือกหนึ่งก่อนจะหลุดจากวงค์ ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรเขาถึงมีความคิดน่ากลัวแบบนี้กับชื่อของตน สะบัดศีรษะ สลัดความสับสนและโศกเศร้าอันไม่จำเป็นเหล่านั้นทิ้งไป ตัดสินใจว่าเทียบกับเหตุการณ์น่าเศร้าครั้งอดีต เขาน่าจะใคร่ครวญมากกว่าว่าถ้าคุณหมารู้ว่าถูกเขาหลอก ควรหาข้ออ้างอะไรมาแก้ตัว

อา นี่ต่างหากเรื่องชวนปวดหัวที่สุดในเวลานี้!

“กรี๊ๆ!”

เสียงนกร้องดังมาต่อเนื่อง ฟังออกถึงความผิดปกติของเสียงร้องนั้น จงขยมองไปตามเสียง ไม่เห็นเงาของนกน้อย มีเพียงขนนกสีดำเส้นหนึ่งลอยตามลมอยู่ในบริเวณห่างออกไป ไม่นานก็ลอยไปไกล ในตอนนี้เขาถึงเข้าใจขึ้นมา

“ฮะ! ฮะๆ!”

คงไม่ใช่อินทรีเทียมนตัวนั้นที่ทำเป็นแค่ส่งเสียงร้องกรี๊ๆ หรือกนะ!

“คุณลุง คุณรอมผมที่นี่เดี๋ยว ผมจะรีบไปรีบมา”

เห็นคุณลุงคนขับเดินกลับมา จงขยบอกส่งๆ แล้ววิ่งไล่ตามขนนกออกไป คนขับกำลังล้วงบุหรื เมื่อได้ฟังคำพูดเขาก็ตอบว่า “ถ้าฉันผสมบุหรืสักมวนก่อน คุณค่อยๆ เดิน เอ๊ย อย่าไปทางขวา ทางนั้นเป็นหน้าผา...”

จงขยวิ่งไปทางขวาไกลโขแล้ว

ลมแรงมาก ขนอินทรีถูกพัดหายอย่างรวดเร็ว จงขยชะงักฝีเท้ากลางคัน ขณะที่ไม่ว่าจะควรเดินไปทางไหนดี เสียงสนทนาก็ดังแว่วมาจากฝั่งตรงข้าม เขาเดินไปตามเสียง พบว่าตรงนั้นเป็นเนินเขาเตี้ยๆ พื้นที่เกินครึ่งของเนินเขาถูกปกคลุมด้วยหญ้า โชคดีที่เป็นช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ หญ้ารกเขามีไม่มาก เขาเดินไปได้ไม่นานก็เห็นว่ามีคนหกเจ็ดคนยืนอยู่บนพื้นที่ราบใต้เนิน

เขา ด้านข้างมีรถตำรวจจอดอยู่สองคัน ทุกคนยืนล้อมหน้ารถแท็กซี่คันหนึ่ง ไม่รู้กำลังตรวจสอบอะไร

ไต้ยิ่นเสียงฝีเท้า คนเหล่านั้นเงยหน้าขึ้น ไม่รอพวกเขาเอ่ยถาม จงขุยก็ไถลงไปตามเนินเขาเสียก่อน เขาเติบโตมาในภูเขา เนินเขาแค่นี้ไม่ใช่อุปสรรค แต่ดูจากสภาพภูมิประเทศแล้ว ถ้าขับรถคงต้องอ้อมเป็นวงใหญ่กว่าจะลงไปถึงด้านล่างได้

“คุณเป็นใคร?” รอเขาลงไปถึง ตำรวจชั้นผู้น้อยคนหนึ่งซึ่งกำลังจดบันทึกก็เดินเข้ามาสอบถาม

หากมองจากสายตาของตำรวจ จะสงสัยคนที่จู่ๆ ก็ชะโงกศีรษะออกมาแอบมองจากทุ่งหญ้าอ่อนเป็นเรื่องปกติ จงขุยรีบล้วงบัตรประชาชน กลับพบว่าบัตรประชาชน โทรศัพท์มือถือและกระเป๋าตังค์อยู่ในกระเป๋าสะพายหลังทั้งหมด กระเป๋าสะพายหลังนั้นอยู่บนรถแท็กซี่ เผอิญหน้ากับสายตาเปี่ยมความสงสัยของตำรวจ เขายึดกระถักกระถ่อวนซี่ไปฝั่งตรงข้ามพลางเอ่ย “ผมไม่ใช่คนร้าย ผมจะไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า เมื่อไหร่ที่หว่างหยุดพักไต้ยิ่นว่ามีเสียงดังมาจากทางนี้เลยเดินมาดู”

คนที่พูดว่าตัวเองเป็นคนดีมักจะมีปัญหาเสมอ...สีหน้าของตำรวจสื่อความนัยนี้ออกมา

“สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า?”

“ก็คือสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าฉางยวี่น เดินจากจุดนี้เข้าไปในภูเขา อีกสักหนึ่งถึงสองกิโลเมตรก็ถึงแล้ว” จงขุยพูดจบก็มองไปบนภูเขา เอ่ยต่ออย่างไม่แน่ใจ “หรืออาจจะสามสี่กิโลเมตร”

ตำรวจล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาค้นหาครู่หนึ่ง จงขุยที่ยืนอยู่ด้านข้างไต้ยิ่นเขาพิมพ์ “บนภูเขาป่าลึกแบบนี้ไม่น่าเชื่อว่าจะมีสถานรับเลี้ยงเด็ก

กำพร้าอยู่จริง เห็นที่คงเปิดมานานแล้ว”

“ใช่ ผมเองก็เติบโตมาจากที่นั่น”

คำตอบของจางชู่ยู่ดังสายตาดำร่วกลับมา “คุณจะไปทำอะไรที่
สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า?”

“ไปเยี่ยมผู้อำนวยการ ต้องเดินทางผ่านจุดนี้”

“ชื่อ?”

“จางชู่ยู่”

“จางชู่ยู่ที่จับผี?”

ตำรวจเหลือบมองเขาด้วยหางตา จางชู่ยู่รีบส่ายหน้า “ตัวชู่ยู่ที่เขียน
ด้วยตัวอักษรไต้หวันกับกุ๋ย”²

“อาชีฟ?”

“เป็นผู้ช่วยในบริษัทโมเดลลิงแห่งหนึ่ง”

พูดถึงตรงนี้ จางชู่ยู่ตั้งใจที่สุดในที่สุด ลูบเส้นผมหยักศกพลาถมองไป
ทางรถแท็กซี่ ย้อนถาม “ทำไมผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกสอบปากคำใน
ฐานะผู้ร้าย? ตำรวจมากันเยอะขนาดนี้ เกิดเรื่องอะไรขึ้นที่นี่กันแน่?”

“คดีฆาตกรรม มีคนขับแท็กซี่คนหนึ่งถูกรุมฆ่า” นายตำรวจจดบันทึก
พลาถถาม “คุณมาทางนี้บ่อยไหม? คุณเคยกับที่นี่หรือเปล่า? เคยพบเห็นคน
ที่ดูมีพิรุธบ้างไหม?”

นับแต่ห้าวาเข้ารับการศึกษานางยวี่นอย่างเป็นทางการ จางชู่ยู่ก็
ไม่เคยมาที่นี่อีก หลังฟังคำถามของตำรวจ ความสงสัยในใจเขาขยายใหญ่

¹ จางชู่ยู่ในตำนานจีนเป็นเทพที่มีรูปร่างกำยำ หน้าตาดุตัน ช่วยเหลือชาวบ้านด้วยการขจัดภยันตราย
กำจัดภูตผี ทั้งยังเป็นเทพสารพัดนึกตามความเชื่อของลัทธิเต๋า ขอสุขได้สุข ขอลาภได้ลาภ

² ตัวอักษรชู่ยู่ในชื่อจางชู่ยู่ซึ่งเป็นตัวละครในเรื่องคือ 魁 เป็นคำพ้องเสียงกับตัวอักษร 鬼 ในชื่อ
ของจางชู่ยู่เป็นเทพเจ้าในตำนานจีน

ขึ้นทุกที รถแท็กซี่คันนั้นทำให้เขาเกิดความรู้สึกแปลกประหลาด หันมองไปบนเนินเขา บังเอิญเห็นแท็กซี่คันหนึ่งพุ่งลงมาจากด้านบนกะทันหัน เห็นว่ารถคันนั้นกำลังจะชนใส่พวกเขา เขาอุจูดสำรวจหลบไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ ตำรวจคนนั้นถูกเขากระชากจนเกือบล้ม รีบสลัดมือเขาทิ้งถาม “ทำอะไรของคุณ?”

จงซุ่ยหลุดจากภวังค์ หันกลับไปดูอีกครั้ง พบว่าบนเนินเขาเงียบสงบ ไม่มีร่องรอยรถยนต์พุ่งลงมา แต่ภาพที่ชวนตื่นตกใจยังวนเวียนอยู่ตรงหน้า เขามองไปตามทิศทางด้านหน้าของภาพที่เห็น ตรงนั้นคือตำแหน่งที่รถแท็กซี่จอดอยู่พอดี

ที่แท้มีคนฆ่าคนขับแท็กซี่ เพื่อจะปิดบังซ่อนเร้นจึงผลักรถลงมาจากเนินเขา เว้นเสียแต่บังเอิญ มิฉะนั้นยากที่จะถูกค้นพบในเวลาอันสั้น

เมื่อเข้าใจจุดนี้ จงซุ่ยจึงผลักตำรวจที่ยังบ่นไม่หยุดออก รีบเดินไปหน้ารถแท็กซี่ พวกเขาตรวจกำลังสอบปากคำชายวัยกลางคนสองคน ดูจากการแต่งกายและข้าวของทั้งสองคนนี้พามา น่าจะเป็นนักเดินเขา พวกเขาอาจพบรถแท็กซี่โดยไม่ได้ตั้งใจในระหว่างขึ้นเขา จึงแจ้งความทันที

นึกว่าจงซุ่ยเป็นแค่ผู้ไม่เกี่ยวข้องที่อยากเข้ามาสอดรู้สอดเห็น ตำรวจรีบขวางไว้ เขาได้แต่เขย่งปลายเท้ามองข้ามไหล่ของอีกฝ่าย เห็นหน้ารถแท็กซี่ยุบเข้าไปด้านใน กระเจกบังลมส่วนหนึ่งปริแตก คนขับรถเอียงศีรษะชบอยู่บนที่นั่งคนขับ มือข้างหนึ่งวางไว้บนพวงมาลัย ใบหน้าของเขาหันไปอีกด้าน จงซุ่ยมองเห็นหน้าตาเขาไม่ชัด แต่จำแหวนทองซึ่งสวมอยู่บนนิ้วนางได้ คุณลุงคนขับที่พาเขามาก็สวมแหวนที่คล้ายคลึงกับวงนี้

คงไม่บังเอิญขนาดนี้กระมัง ไม่! ไม่มีทางบังเอิญขนาดนี้ เขาไม่มีทางแยกไม่ออกกระทั่งว่าอีกฝ่ายเป็นคนหรือผี

พูดปลอบใจตัวเองอยู่ในใจ จงขุยยังอยากดูให้ละเอียด แต่ถูกตำรวจ
หิ้วปีกพาตัวไปด้านหลังแล้ว เขาไม่สามารถต่อต้าน ทันใดนั้นก็เกิดความคิด
อย่างหนึ่งขึ้นมา ตะโกนว่า “ผมอาจรู้จักเขา ขอผมเข้าไปดูหน่อย”

“คุณรู้จักเขาได้อย่างไร?”

“ผมไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเป็นประจำ ต้องนั่งรถบัส”

ตำรวจที่สอบปากคำจขุยเมื่อครู่เดินเข้ามาถามอย่างกับพวก
เขาหลายประโยค ตำรวจที่คุมตัวจขุยไว้จึงปล่อยมือ จขุยวิ่งอ้อมผ่านหน้า
รถไปฝั่งที่นั่งคนขับ หาวิธีไม่ภาพที่เห็นในวินาทีถัดมาจะทำให้เขาเกือบต้อง
อาเจียน รีบยกมือปิดปาก ป้องกันไม่ให้ตนเองต้องขายหน้า

คนคนนี้ใช่คนเดียวกันกับที่ขับรถพาเขามาส่งหรือไม่ จขุยไม่
สามารถแยกแยะ เพราะใบหน้าครึ่งซีกของชายคนนี้ถูกนกจำพวกอีกาจิกจน
และทะ สภาพเน่าเฟะไปหมดแล้ว ลูกตาข้างหนึ่งหายไป บางส่วนถึงกับมอง
เห็นกระดูกขาวโพลน ใบหน้าฝั่งที่ไม่ได้ถูกจิกก็เน่าไปแล้วเช่นกัน ไม่ต้องพูด
ถึงว่าจขุยแค่เคยร่วมทางกับคนขับรถครั้งหนึ่ง ต่อให้เป็นคนรู้จักของเขา ภาย
ใต้สถานการณ์เช่นนี้เขาก็ไม่มั่นใจว่าจะสามารถแยกแยะได้หรือไม่

“คุณบอกว่ารู้จักเขา?”

ตำรวจซึ่งเป็นหัวหน้าทีมเดินมาถามข้างกายจขุย การตอบสนองที่
จขุยมีให้คือยิ่งค้อมเอวลงต่ำกว่าเดิม เขาพยายามสะกดกลิ่นอាកกรคลื่นไส้
กลับได้ผลตรงกันข้าม บรรยากาศกดดันรอบด้านประกอบกับกลิ่นเหม็น
แปลกประหลาดทำให้ความพะอืดพะอมของเขาดำเนินไปถึงจุดสูงสุดใน
พริบตา ยกมือปิดปากแน่นวิ่งไปอาเจียนเสียงดังอยู่ด้านหลัง

“เฮอะ ชี้อาการขนาดนี้ยังกล้ามายืนยันศพ?”

เห็นสภาพอเนกอนาถของจขุยแล้ว เจ้าหน้าที่นิติเวชซึ่งกำลังตรวจ

สอบศพพิมพ์ส่งๆ ประโยคหนึ่ง หารู้ไม่เพิ่งพูดจบจะมีเสียงแกรกดังขึ้นจากศพกะทันหัน เสียงที่แสนจะแปลกประหลาด ต่อให้เป็นเจ้าหน้าที่นิติเวชซึ่งเคยไปสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมเป็นประจำยังอดตกใจไม่ได้ ตำรวจซึ่งอยู่ใกล้ก็ได้ยินเสียงนี้เช่นกัน เขาถอยหลังตามสัญญาตามคนอื่น ๆ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างเดินเข้ามามุงดู จงซูยาเจียนเสรีจ รับรู้ได้ถึงความผิดปกติ ใช้อ้อมกอดปากหันกลับมามอง พบว่าทุกคนกำลังจับจ้องศพด้วยสีหน้าตื่นตกใจ แกรก กราก!

มีเสียงดังขึ้นอีกครั้ง จงซูยาไม่รู้ตัวเองดูผิดหรือไม่ เขาพบว่า ศีรษะของศพนั้นเคลื่อนไหวช้าๆ มันกำลังบิดมาทางเขาด้วยการขยับที่คล้ายเครื่องจักร

เพื่อพิสูจน์ว่าตนไม่ได้ตาฝาด จงซูยารีบขยับตา เช็ดน้ำตาที่ไหลออกมาเนื่องจากอาการไม่สบาย กลับประสานเข้ากับดวงตาข้างนั้นอย่างจัง จากนั้น ศีรษะของศพก็หลุดออกจากลำคอท่ามกลางเสียงแกรกกราก กลิ้งผ่านข้างเท้าเจ้าหน้าที่นิติเวช กลิ้งมาถึงตรงหน้าจงซูยาซึ่งยืนอยู่ค่อนข้างไกล จากนั้นใบหน้าที่หันขึ้นมาแหงนมองเขา

เสียงสวดลมหายใจหนักๆ ดังขึ้นจากรอบด้านในเวลาเดียวกัน เจ้าหน้าที่นิติเวชซึ่งเดิมยืนอยู่ใกล้ศพมากที่สุดยิ่งตกใจหน้าซีดกว่า มองดูของเหลวซึ่งเปรอะอยู่บนรองเท้าตน จากนั้นหันมองจงซูยา รับรู้ได้ถึงสายตาแบบเดียวกันที่ทอดมองมาจากคนอื่น ๆ จงซูยาถอยหลังหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

เวลานี้คนที่ตกใจมากที่สุดคงไม่พ้นเขา มองศีรษะนั้นด้วยอาการตกตะลึง ก่อนจะมองลงต่ำกว่านั้น พบว่าศีรษะถูกตัดออกจากคอในแนวขวาง ลักษณะเรียบกริบ บริเวณรอยขาดมีสีดำ แต่ไม่ยากที่จะมองเห็นกระดูกที่ขาดจากกันในส่วนนั้น บางทีผู้ร้ายอาจมีเรี่ยวแรงเยอะกว่าคนปกติมาก หลังถูกตัดคอ

ศิระของผู้เสียชีวิตจึงยังติดอยู่กับร่างกาย ถึงขั้นไม่มีเลือดกระเซ็นออกมา
สักเท่าไร

อาวุธมีดคมกริบชนิดไหนกันที่จะก่อให้เกิดผลแบบนี้ได้?

ไม่ บางที่เขาควรถามมากกว่าว่าคนแบบไหนกันที่สามารถลงมือ
โหดเหี้ยมขนาดนี้?

จขุขุไม่มีความสามารถในการสื่อวิญญาณแบบจางเสวียน ดังนั้น
เขาไม่ได้ยินข้อความที่คนตายโง่อยากส่งต่อถึงตนก่อนตาย ความโชคดี
เพียงหนึ่งเดียวซึ่งเขาสัมผัสได้คือคราบเลือดตรงหน้ามีไม่มากนัก มิฉะนั้นเขา
ต้องเป็นลมทันทีแน่ แต่สภาพของเขาในเวลานี้ไม่ได้ดีไปกว่ากันสักกี่มากน้อย
ต่อให้ความรู้สึกช้าแค่นั้นเขาก็สัมผัสได้ถึงเจตนาที่ศิระกำลังเข้ามาหา นี่
ไม่ใช่ความบังเอิญ แต่เป็นคำขอร้องสุดท้ายที่ผู้ตายส่งมาถึงเขา ขอร้องให้เขา
ทำความเข้าใจบางอย่างของตนให้สำเร็จ...เขาตีความแบบนี้คงไม่ผิด
กระมัง?

สายตาที่ทอดมองมาจากรอบด้านเย็นเยียบลงทุกที จขุขุสังเกตเห็น
แล้ว เขาเงยหน้าขึ้น เห็นตำรวจล่อมเป็นวง ค่อยๆ ขยับเข้าหาตน นี่ไม่ใช่เรื่อง
แปลก เขาเป็นฝ่ายพูดเองว่ารู้จักผู้ตาย ตอนนี้เกิดปรากฏการณ์ประหลาดเช่น
นี้ จะให้คนอื่นไม่สงสัยก็คงยาก

“ไม่เกี่ยวกับผม!” เห็นหัวหน้าทีมล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง
จขุขุรีบยกสองมือแสดงความบริสุทธิ์ พลังอธิบาย “อันที่จริงผมไม่รู้จักเขา
ผมแค่ผ่านมาเท่านั้น แค่ผ่านมาโดยบังเอิญ...”

“เมื่อที่คุณเพิ่งพูดว่ารู้จักเขา”

“ผมนึกว่ารู้จัก แต่อันที่จริงไม่รู้จัก”

“สภาพเนาเปื่อยขนาดนี้คุณยังดูออกในแวบเดียวว่าไม่รู้จัก คุณช่าง

แก่งกาจเหลือเกิน”

“เพราะผมสายตาดี”

จงซุขพูดจบก็พบว่าคำอธิบายของตนทำให้สีหน้าพวกตำรวจยิ่งไม่น่าดูกว่าเดิม เขาคิดว่าท่ามกลางบรรยากาศกดดันแบบนี้ บางทีตนอาจไม่ควรพูดจาส่งเดช

ตำรวจล้วงมือออกจากกระเป๋าแกง เห็นว่าสิ่งที่อยู่ในมือเขาคือกุญแจมือไม่ใช่ปืน จงซุขถอนหายใจโล่งอก ยังคงยกสองมือขึ้นในขณะถอยหลังทีละก้าว อธิบาย “เป็นความเข้าใจผิดทั้งนั้น ผมไม่มีความเกี่ยวข้องกับคดีนี้ ผมแค่จะไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า บังเอิญผ่านมาทางนี้เท่านั้น”

“ถ้าขึ้นที่นี่มีคนอยู่มากขนาดนี้ เพราะอะไรตำรวจถึงต้องกลังมาตรงหน้าคุณ?”

คำถามนี้เขาควรเป็นฝ่ายถามต่างหาก เห็นตำรวจขยับเข้ามาใกล้ขึ้นทุกที จงซุขหัวเราะกลบเกลื่อน “บางที่ผู้ตายอาจคาดหวังให้ผมช่วยตามหาฆาตกรตัวจริง”

“หรือเขาอาจกำลังชี้ตัวผู้ร้ายให้พวกเรา”

ที่แท้ตำรวจก็มีความเชื่อม่งายแบบนี้ด้วย แต่จะว่าไป หากเทียบกับคนทั่วไป ตำรวจซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมทุกวันอาจม่งายกว่ากระมัง คิดถึงบรรดาลูกค้าในสถานี่ตำรวจของจางเสวียน จงซุขคิดว่าเขาอาจเดาถูกแล้ว

“คุณคงไม่ได้หมายความว่าผมเป็นผู้ร้ายหรอคะ?” เขาถอยหลังต่อเนื่อง พูดเสียงเบา “ทั้งหมดเป็นแค่ความบังเอิญ หัวของผู้ตายถูกตัดขาดมาแต่แรก บังเอิญถูกลมพัดจนกลิ้งตกลงมา จากนั้นบังเอิญกลิ้งมาหยุดอยู่ตรงหน้าผม”

“ทำไมไม่บั้งเอื้อมกลิ้งมาหยุดตรงหน้าผม?”

เผชิญหน้ากับการยื้อถามของตำรวจ จงขุยตอบไม่ออก ด้านหลังยังมีคนมายืนขวาง เขากะแทกเข้ากับใครบางคนในระหว่างที่ถอยหลังจากนั้นก็ถูกคว้าเข้าที่ข้อมือ สับกุญแจมือล็อกทันที

จงขุยลังเลครู่หนึ่งว่าจะขัดขึ้นดีหรือไม่ ในเวลาเพียงพริบตานี้เอง ตำรวจนายอื่นๆ ก็รุดกันเข้ามาช่วยกอดเขาไว้ การตอบสนองของจุฬารักษ์ใหญ่หลวงนี้ทำให้เขาระอาใจมาก ความคิดอย่างหนึ่งพลันบังเกิด เขาเอ่ย

“ผมรู้จักเพื่อนร่วมงานของพวกคุณที่อยู่หน่วยสืบสวนคดีอาชญากรรมร้ายแรง พวกคุณแค่โทรไปถามก็รู้แล้วว่าผมไม่ได้โกหก โทรหาเว่ยเจิ้งอี้ เชี่ยวหลานเฉ่า...อืม เว่ยเหยียนก็ได้”

นึกถึงว่าเว่ยเจิ้งอี้กับเฉี่ยวหลานเฉ่าไม่ได้อยู่หน่วยสืบสวนคดีอาชญากรรมร้ายแรงแล้ว คนพวกนี้อาจไม่รู้จักร จงขุยจึงได้แต่เอ่ยชื่อของเว่ยเหยียน ฟังเขาพูดแบบนี้ ตำรวจหลายคนหันมองกันและกัน หนึ่งในนั้นถาม “คุณรู้จักเจ้าหน้าที่เว่ยไต้ยังไง?”

นี่เป็นคำถามที่ตอบค่อนข้างยาก จงขุยกำลังใคร่ครวญว่าจะอธิบายอย่างไรดีจึงจะทำให้ตนหลุดพ้นข้อสงสัยในเวลาอันสั้นที่สุด ผั่งตรงข้ามก็มีเสียงนกร้องดังขึ้นกะทันหัน

“กรี๊ๆ!”

ไม่ต้องถาม ต้องเป็นเสียงเอะอะของอินทรีน้อยน่ารังเกียจตัวนั้นแน่

นึกถึงว่าเป็นเพราะมันตนถึงต้องตกอยู่ในสถานการณ์กระอักกระอ่วนเช่นนี้ จงขุยเงยหน้าดูลี้ดตาวังจ้องมัน หาว่าไม่จะไม่พบอินทรีน้อย แต่ตำแหน่งซึ่งเสี่ยงว่าเรามีเด็กคนหนึ่งยืนอยู่ หลังมองเห็นชัดเจนว่าเด็กคนนั้นเป็นใคร จงขุยก็ส่งเสียงร้องอาด้างลั่นออกมา

แม้ว่าจุดนี้จะไม่ได้ห่างจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้ามากนัก แต่ก็ไม่ใช่ตำแหน่งซึ่งเด็กคนหนึ่งจะสามารถเดินมาถึงได้เอง และในตอนนี้หววาก็กำลังยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามเขา ดูดนิ้วมืองดูพวกเขาเงียบๆ

กังวลว่าตนอาจผิด จงชุยกะพริบตาแรงๆ แล้วดูอีกครั้ง เด็กชายยังคงยืนอยู่ที่นั่นด้วยกิริยาเดิม ไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว สวมเสื้อผ้าในแบบเฉพาะของฉางยวี่น สิ่งเดียวที่ต่างออกไปคือบนไหล่ของเขาสะพายกระเป๋าผ้าสีเดียวกันเอาไว้ อินทรีน้อยตนหนึ่งเกาะอยู่บนไหล่อีกข้างของเขา พบว่าจงชุยทอดสายตามองมา อินทรีน้อยยกปากออก แสดงท่าทางคล้ายกำลังจะไผบิน

ถ้าจะบอกว่าไม่ใช่หววา เขายอมเปลี่ยนชื่อเป็นชุยจง!

แต่หววาวิ่งมาถึงสถานที่ไกลขนาดนี้ได้อย่างไร? หรือถูกอินทรีน้อยพาออกมา? ทำไมผู้อำนวยการไม่รู้? เดียวสิ ทำไมหววาถึงปรากฏตัวในสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมได้...อะ แอ่แล้ว รู้สึกว่าสิ่งที่เจ้าตัวเล็กถนัดที่สุดก็คือการปรากฏตัวในสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม ที่ผ่านมาก็เป็นแบบนี้มาตลอด!

ในเวลาเพียงพริบตา ความสงสัยจำนวนนับไม่ถ้วนพุ่งเข้าสู่สมองของจงชุยประหนึ่งลูกไฟ กังวลว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับหววา เขากะซากตำรวจหลายนายที่จับกุมตนเองออก วิ่งไปทางหววาด้วยความเร็วสูง

ยังไม่รู้ความเกี่ยวข้องระหว่างหววากับคดีฆาตกรรมแต่สัญชาตญาณของจงชุยบอกว่า สิ่งแรกที่ต้องทำในตอนนี้คือพาเด็กชายไปจากสถานที่น่ากลัวแห่งนี้ เขามัวแต่เป็นห่วงหววา หลงลืมสถานการณ์ของตนเองไปจนสิ้น หากมองจากสายตาดำรวจ พฤติกรรมของเขาเท่ากับผู้ร้ายที่คิดจะหลบหนีเพราะกลัวความผิด เสี่ยงตะโกนยับยั้งที่ดั่งขึ้นด้านหลังถูกเขาเหมินเฉย ตำรวจที่เป็นหัวหน้าทีมชักปืนออกมาเล็งใส่เขา

“หยุดเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นผมจะลั่นไก!” เขาร้องเตือนตามหลังจงชุย

จขุขุไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง ทั้งยังวิ่งเร็วขึ้นกว่าเดิม เห็นว่า
คำเตือนไร้ผล ตำรวจได้แต่เล็งปากกระบอกปืนไปยังน้องของเขาเตรียมยิง
แต่ยังไม่ทันปลดเซฟก็เห็นเงาร่างจขุขุพลิกหมุนตรงหน้า จากนั้นเหมือน
จอมยุทธ์ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ร่างกายลอยขึ้นกลางอากาศ กระโดด
ไปอยู่บริเวณไหล่เขาของเนินเขาเรียบร้อยแล้ว

ปรากฏการณ์เหนือความเข้าใจของคนทั่วไปทำให้ทุกคนซึ่งอยู่ในที่
เกิดเหตุตกใจจนนิ่งงันอยู่ตรงนั้น จากนั้นต้องพบว่าสายตาของพวกเขาไล่
ตามความเร็วในการวิ่งของจขุขุไม่ทัน เพียงพริบตาเขาก็ขึ้นไปอยู่บนเนินเขา
แล้ว เหตุการณ์นี้ยิ่งเพิ่มความสงสัยที่ตำรวจมีต่อเขา ยิ่งปืนใส่เขาไม่หยุด กลับ
ถูกเบี่ยงหลบง่ายดาย ได้ยินแค่เขาตะโกนขึ้นข้างบนไม่หยุด เงาร่างโยกไหว
ไม่กี่ทีก่อนจะหายลับไป

“คนคนนั้นเป็นใครกันแน่?” หัวหน้าทีมหันมาถามตำรวจที่สอบ
ปากคำจขุขุก่อนหน้านี้

ตำรวจนายนั้นรีบพลิกบันทึก ยังไม่ทันได้ดูสมุดบันทึกก็ถูกแย่งไป
เสียก่อน หลังได้อ่านเนื้อหา หัวหน้าทีมก็ออกคำสั่ง “ไปตรวจสอบฐานะของ
เขาเดี๋ยวนี้”

“ครับ!”

จขุขุยังไม่รู้ว่าตนกลายเป็นผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่งไปโดยไม่ได้ตั้งใจ
ตอนนี้ในสมองเขามีแต่เงาร่างของหาววาเท่านั้น คิดถึงว่าบรรพบุรุษน้อยคน
นี้จะก่อเรื่องอีกแล้วเขาก็หวาดผวาช้าขึ้นมา เมื่อใช้พลังจิตกระโดดไปบนเนินเขา
กลับพบว่าหาววาวิ่งหนีไปแล้ว...อย่ามองว่าเจ้าตัวเล็กขาสั้นนักหนา เวลาวิ่ง
ขึ้นมาเร็วไฉยอยู่ที่เดียว หลังปีนขึ้นไปถึงตำแหน่งที่สูงกว่าเดิมและยืน

มันคงแล้ว เด็กชายก็หันกลับมาองเขา สภาพเหมือนรอเขาไปหา

หากเป็นจางเสวียน ป่านนี้ต้องตะโกนด่าออกมาแล้ว แต่จางซุ่ยเป็นคนอารมณ์ดีจึงแค่ตะโกนว่า “หาวา รอดฉันด้วย!”

หาวารอเขาอยู่ แต่เมื่อเข้าใกล้ก็ชักเท้าวิ่งต่อ เหมือนกำลังหยอกล้อกับเขา ไม่วิ่งไกลเกินไป แต่อยู่ในตำแหน่งที่เขาจับไม่ได้พอดี ด้วยเหตุนี้จางซุ่ยจึงได้แต่ตะโกนพร้อมกับวิ่งไล่ไปด้วย ไม่นานก็กลับมายังจุดที่เขาลงรถเมื่อครู่ ส่วนตำรวจพวกนั้น ถูกเขาสลัดทิ้งจนไม่เห็นแม้แต่เงาไปนานแล้ว

หาวาเองก็หายไปแล้วเช่นกัน เหลือเพียงชนอินทรีสีดำเส้นหนึ่งลอยอยู่กลางอากาศ จางซุ่ยมองตามทิศที่ชนอินทรีลอยไป เห็นรถแท็กซี่คันนั้นยังจอดอยู่ที่เดิม อากาศดีมาก หน้าต่างรถเปิดอยู่ แขนข้างหนึ่งของคุณลุงคนขับพาดอยู่บนขอบหน้าต่าง ทำท่าสูบบุหรี่

แสงตะวันลอดผ่านกิ่งใบสาดลงด้านล่าง รอบด้านสงบและเงียบสงัด กระทั่งกิริยาสูบบุหรี่ของคนขับยังปกติถึงเพียงนั้น หากมิใช่เพราะเมื่อครู่ได้เห็นรถแท็กซี่ที่ชนจนและเตะกับผู้ตายบนรถ จางซุ่ยไม่มีทางเชื่อว่าคุณลุงตายไปแล้ว...บางที่เขาอาจถูกฆ่าที่นี้ มีคนใช้วัตถุบางอย่างตัดคอเขาให้ขาด จากนั้นก็ผลักรถลงเนินเขา เนื่องจากเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นรวดเร็วเกินไป เขาถึงขั้นไม่รู้ว่าตัวเองตายไปแล้ว จึงวนเวียนไปมาอยู่ที่เดิมไม่หยุด

ในเมื่อไม่รู้ตัวว่าตายแล้ว ทำไมศีรษะนั้นถึงกลิ้งมาตรงหน้าเขาเพื่อให้อู่วานให้ช่วยเหลือ?

จางซุ่ยคิดไม่ออก มีความคิดที่จะโทรไปถามจางเสวียน แต่ถ้าทำแบบนั้น ความจริงเรื่องที่เขาแอบมาสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าจะถูกเปิดโปง เรื่องหนึ่งหากจางเสวียนรับรู้ เพียงไม่นานคนทั้งหมดก็จะรู้ตาม หลังใคร่ครวญรอบคอบ จางซุ่ยจึงตัดใจจากความคิดนี้

เขาเดินเข้าไปอย่างช้าๆ เห็นเขากลับมาแล้ว คุณลุงคนขับดับบุหรีเอ่ย “ทำไมคุณไปนานขนาดนี้ ผมนึกว่าคุณหลงทางเสียอีก ผมอยากจะไปตามหาคุณ แต่ที่นี้แปลกเหลือเกิน ไม่ว่าเดินอย่างไรก็ออกไปไม่ได้”

เพราะนี่คือการขับรถครั้งสุดท้ายของคุณ เว้นเสียแต่ไปเกิดใหม่ มิฉะนั้นคุณไม่มีทางออกจากที่นี่ตลอดไป

เมื่อเดินเข้าใกล้ จงขุยเห็นขีดเส้นเล็กบนลำคอคนขับ ตอนแรกเขาไม่ได้สังเกต นึกว่าเป็นสร้อยคอเครื่องประดับอะไรเสียอีก หลังทราบความจริงเขาถึงเข้าใจว่านั่นคือรอยแผลคร่าชีวิต แต่เห็นได้ชัดว่าคนขับไม่รู้ตัว ยังฮัมเพลงไปตามเสียงเพลงบนรถท่าทางเกียจคร้าน พร้อมกันนั้นก็เปิดประตูที่นั่งผู้โดยสาร แทนความหมายให้จงขุยขึ้นรถ นี่ทำให้เขาเกิดความคิดแปลกประหลาดอย่างหนึ่งขึ้นมา...ถ้านั่งแบบนี้ไปเรื่อยๆ รถคันนี้จะพาตนไปที่ไหนกันแน่

เขาไม่ได้ขึ้นรถ แต่เดินมายืนอยู่ฝั่งตรงข้ามคนขับแล้วถาม “คุณลุง คุณขับรถมาทางเส้นนี้บ่อยไหม?”

“เมื่อก่อนไม่เคยมา แต่ระยะนี้ไม่รู้เพราะอะไร มีลูกค้าขึ้นเขาเยอะเป็นพิเศษ แต่ละคนให้ค่าโดยสารไม่น้อย ผมก็เลยยอมมา”

“เป็นลูกค้าแบบไหนบ้าง?”

“มีทุกแบบ เห็นกิจการของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าคงไม่เลวทีเดียว”

“ไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าทุกคน?”

“น่าจะใช่ ที่นั่นนอกจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าก็ไม่มีสิ่งปลูกสร้างอื่นแล้ว”

ฟังจากคำพูดคนขับ นี่น่าจะเป็นประสบการณ์หลังจากที่เขาเสียชีวิตไปแล้ว ผู้โดยสารพวกนั้นอาจเป็นภูตผีวิญญูณร่่วน คิดถึงหญิงสาวที่เขา

พูดถึงก่อนหน้านี้อันนี้ จงขุยเกิดความคิดในใจ ถาม “ถ้าจันคุณจำหน้าตาของ
ผู้หญิงที่จะไปสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าได้ไหม?”

คนขับแท็กซี่หมวดคิวครุ่นคิด “จำไม่ค่อยได้ จำได้แค่เธอสวยมาก
และไม่ค่อยคุย”

“เธอแหวะพักที่นี้หรือเปล่า?”

“แหวะ ผมยังคิดอยู่เลยว่าตึกขนาดนั้นทำไมไม่รีบเดินทาง แต่ลูกค้า
อยากพักผ่อนเป็นเรื่องดีสำหรับผม ได้ฉวยโอกาสสูบบุหรี่มวนหนึ่ง เธอยังช่วย
จุดบุหรี่ให้ผมด้วย เป็นคนมีน้ำใจจริงๆ...”

พูดถึงตรงนี้คนขับหยุดชะงัก สายตาเหม่อลอย เหมือนกำลัง
พยายามคิดถึงประสบการณ์หลังจากนั้น แต่คิดอย่างไรก็คิดไม่ออก จึงอดไม่
ได้ที่จะก้มศีรษะลง

เห็นการตอบสนองของเขา จงขุยยิ่งมั่นใจในการคาดเดาของตน ถาม
ต่อ “หลังจากนั้นล่ะ?”

“...หลังจากนั้น เหมือนจะเดินทางกลับ แปลก ทำไมผมจำเรื่องไป
ส่งเธอที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าไม่ได้?”

เขายิ่งพยายามคิดก็ยิ่งคิดไม่ออก ร้อนรนจนจับหูแก่มาก นึกมีอดีต
ผ่านบาดแผลที่คอยไม่ได้ตั้งใจ เห็นรอยแผลที่เดิมเป็นเส้นเล็กยาวค่อยๆ
ขยายใหญ่ขึ้น ของเหลวสีแดงไหลออกมาตามรอยเส้นใหญ่ จงขุยส่งเสียงร้อง
อ้อออกมา

เขาไม่ได้อยากทำให้ผีตื่นตระหนก แต่สัญชาตญาณควบคุมให้เขา
ก้าวไปข้างหน้าด้วยความที่อยากช่วยประคองศีรษะนั้นไว้ ป้องกันไม่ให้มัน
ร่วงตกลงมาอีก แต่สืเลียดเตือนให้เขานึกถึงจุดอ่อนของตัวเอง หลังตั้งสติได้
เขาก็รีบวางมือลงทันที

สังเกตเห็นความผิดปกติของจขุข คนขับลูปคอ ตอนที่เห็นฝ่ามือซึ่งเต็มไปด้วยเลือด เขาถึงกับตะลึงงัน หันหน้าไปมองกระจกส่องหลัง จขุขร้องลั่น “อย่าดู!”

เลือดไหลออกจากลำคอ ต่อให้เป็นคนปกติก็ต้องตกใจจนเป็นลม นับประสาอะไรกับผี จขุขเผลอเข้าไปยับยั้ง แต่สายไปแล้ว ความอยากรู้ อยากเห็นไม่แบ่งแยกคนผี พังคำเตือนของเขาจบ คนขับยิ่งดูละเอียดกว่าเดิม แต่หลังจากที่เห็นสภาพน่าเวทนาของตนในกระจก หัวไหล่เขาเริ่มสั่นเทา ลูกตาถลนออกมากะทันหัน เหมือนนิกบางอย่างขึ้นมาได้ ใบหน้าบิดเบี้ยวจนมีลักษณะแปลกประหลาดเพราะความหวาดกลัว

“นี่ไม่ใช่ผม...ผม ผมจะกลับบ้าน!”

“คุณใจเย็นก่อน!”

กลิ่นคาวเลือดโชยมา หากเป็นเวลาปกติจขุขต้องเป็นลมไปแล้วแน่ แต่ตอนนี้เขาบังคับตัวเองไม่ให้หมดสติ ตราบที่ยังช่วยเหลืออีกฝ่ายไม่ได้เขาไม่สามารถหมดสติ สั่งคนขับให้ตั้งสติเสียดัง จากนั้นพยายามเดินเข้าหาถาม “คุณนิกอะไรออกบ้าง? ค่อยๆ พูด พูดจบแล้วทุกอย่างก็จะผ่านไปเอง”

คนขับถูกลบด้วยเสียงหวาด ไม่ได้มีอาการตื่นตระหนกมากอย่างในตอนแรกอีก หันหน้ามาตามเสียงของจขุข สายตาเหม่อลอยเล็กน้อย นอกจากตกใจและหวาดกลัวยังเจืออารมณ์สิ้นหวัง เขาคิดว่าคุณลุงคนขับน่าจะนิกประสบการณีก่อนตายขึ้นมาได้แล้ว จขุขรู้สึกเจ็บใจที่จางเสวียนไม่อยู่ข้างกาย...แม้หมอนั้นจะเป็นเทียนชื่ออ่อนนุช แต่ในเวลาคับขันก็ยังพอจะมีประโยชน์อยู่บ้าง อย่างน้อยเขาสามารถสื่อวิญญาณสอบถามสาเหตุการตายของผี ส่วนตนเองกลับทำอะไรไม่ได้สักอย่าง

เขาได้แต่ปลอบใจคนขับต่อ “ไม่ต้องตื่นเต้น ค่อยๆ พูด”

แต่เขายังรีบร้อนอยากรู้ความจริง การตอบสนองของวิญญานก็ยิ่ง
ยิ่งซ้ำ มองดูเขา ลูกตาหมุนกลอก นานกว่าครึ่งค่อนวันถึงอัปาทอก จงขุย
นึกว่าเขาจะพูดแล้วเสียอีก กลับกลายเป็นว่ามีบางอย่างวาดผ่านสายตา
ศิระະมนุษย์หลุดออกจากคอของคนขับแท็กซี่ เดี๋ยวอยู่บนขอบหน้าต่างสองที่
ก่อนจะกลิ้งมาข้างเท้าเขา

นี่เป็นครั้งที่สองที่จงขุยได้หันหน้าเข้าหาศิระະมนุษย์ ครั้งแรกบอก
ได้ว่าเป็นความบังเอิญ ถ้าต่อเนื่องสองครั้ง ต่อให้ยากหนี้ยากแรงนี่ไม่พ้น ที่
สำคัญครั้งนี้ยิ่งน่ากลัวกว่า เลือดสดกระเซ็นเต็มพื้นตามการกลิ้งของศิระະ
จงขุยไม่รู้ว่สิ่งเหล่านี้เป็นภาพลวงตาหรือไม่ แต่อย่างน้อยหน้าตาคนขับก็
ได้เปลี่ยนไป ศิระະมนุษย์แห่งนี้ขึ้นด้านบน มุมปากยกขึ้นทั้งสองข้าง เหมือน
รอยยิ้มตอนสนทนากับเขา คนที่หลายวินาทีก่อนยังมีชีวิตชีวาตอนนี้ศิระະ
กลับแยกจากลำตัวกะทันหัน จงขุยไม่สามารถยอมรับความจริงนี้ รู้สึกทรมาน
อยู่ในใจเพราะความอ่อนแอและคาดไม่ถึงของชีวิต

เขาก็มหันหน้าลงเล็กน้อย หลับตาพนมมือต่อหน้าศิระະนั้นอยู่

“คุณวางใจเถอะ ผมจะช่วยตามหาผู้ร้ายให้เอง ต้องนำตัวเขามา
รับโทษตามกฎหมายให้ได้!”

สายลมแผ่วเบาพัดผ่าน พัดเส้นผมจงขุยขึ้น บอกกล่าวในใจจบแล้ว
จึงลืมตา ต้องตกใจเมื่อพบว่าศิระະมนุษย์หายไปแล้ว เมื่อมองไปข้างหน้าอีก
ครั้งก็พบว่ารถแท็กซี่หายไปแล้ว บางทีวิญญานคงได้ยินคำพูดเขาจึงจากไป
อย่างเบาใจ

มิน่าครั้งนี้ถึงไม่เป็นลมเมื่อเห็นเลือด ที่แท้ก็เป็นภาพลวงตาตัวเอง

จงขุยจับเส้นผมตัวเอง ขณะกำลังรู้สึกโชดดีกับสถานการณ์ที่ประสบ
กลับนึกถึงปัญหาย่ำแย่ข้อหนึ่งขึ้นมาได้...

“อะ กระเป๋าสตางค์ฉันล่ะ? ยังมีโทรศัพท์มือถือกับซองจดหมาย...
ไมสิ ทำไมกระเป๋าสะพายหลังของฉันถึงหายไปทั้งใบ!”

ลมภูเขาพัดผ่าน เสียงตะโกนจางหายไปท่ามกลางสายลม เขาส่ง
เสียงร้องอยู่หลายที ในที่สุดก็มีคนตอบสนอง...

“กรี๊ๆ!”

คือเสียงร้องคุ้นเคย จังหวะนี้ถึงอินทรีน้อยขึ้นมาได้ทันที หันหน้ามอง
ไป เห็นชนอินทรีเลื่อนหายไปท่ามกลางกิ่งไม้ซึ่งอยู่ห่างออกไปพอดี เด็กคน
หนึ่งยืนมองเขาอยู่ได้ต้นไม้ เมื่อเห็นเขามองมา เด็กชายหันหลังวิ่งหนีด้วย
ความเร็วสูงจนน่าตกใจ

“หาวาา เธอหยุดเดี๋ยวนี้!”

จขยู่ร้องเสียงดัง กลับทำให้หาวาายังวิ่งเร็วกว่าเดิม เพื่อจะไล่ตาม
เขาให้ทัน จขยู่ได้แต่เร่งฝีเท้าตาม แต่จะว่าไปก็แปลก เขาในฐานะผี สามารถ
ควบคุมความเร็วด้วยพลังจิต กลับไล่ตามเด็กธรรมดาคนหนึ่งไม่ทัน ทั้งสอง
วิ่งหนึ่งหน้าหนึ่งหลังไปตามเส้นทางบนเขาที่ไม่อาจถือได้ว่าเป็นทางขึ้นเขา
ระยะห่างระหว่างทั้งสองไม่ได้ไกลกันมาก แต่เขาก็ไม่สามารถย่นระยะห่าง
ได้เลย

ผู้อำนวยการเอายาบำรุงอะไรให้หาวากินกันแน่? ความเร็วระดับ
นี้ไปเป็นนักกีฬาได้แล้ว

จขยู่ค่อนข้างอดพร้อมกับเร่งฝีเท้าไล่ตามไปตืดๆ การปรากฏตัวของ
หาวาาดึงดูดความสนใจของเขาได้สำเร็จ ทำให้เขาพักเรื่องที่คนขับแท็กซี่ถูก
ฆ่าเอาไว้ชั่วคราว คิดเพียงว่าหาวาาอยู่ในสถานที่เกิดเหตุได้อย่างไร เพราะ
อะไรถึงต้องวิ่งหนีเมื่อเห็นตน?

“เฮ้ เธอวิ่งช้าหน่อยได้ไหม ความเร็วขนาดนี้ต่อไปเป็นผีก็จะเหนื่อย

ตายเพราะเธออยู่แล้ว ฟุ่ๆ...”

เส้นทางหลายกิโลเมตรทั้งสองกลับวิ่งมาถึงด้วยความเร็วสูงภายในเวลาไม่กี่นาที มองเห็นสิ่งปลูกสร้างที่เป็นของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าขงวิน ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า จงชุยไต่ที่หนึ่ง ค้อมเอวลงเล็กน้อย สองมือวางไว้บนหัวเข่าหายใจแรง ครั้งนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมจางเสวียนต้องเรียกหาวว่าปี่ศาจน้อย สามารถทำให้ผืนหนึ่งเหนือขนาดนี้ ไม่ใช่ปี่ศาจแล้ว จะเป็นอะไรได้อีก?

หาววายังคงมุ่งมั่นกับการวิ่งไปข้างหน้า ได้ยินเสียงเรียกของจงชุย เขาหันกลับมาแต่ไม่พูดจา แม้ปากเล็กๆ นั้น ยืนมองจงชุยอยู่ฝั่งตรงข้ามอย่างเงียบเชียบ ความรู้สึกนี้ไม่เหมือนความระแวงซึ่งเกิดจากความไม่คุ้นเคย ขณะเดียวกันก็ไม่เหมือนการกลั่นแกล้งเล็กๆ น้อยๆ ในเวลาปกติ ต่อให้จงชุยไว้ความละเอียดอ่อนแค่ไหน ก็รู้ว่าหาววาทำแบบนี้ด้วยจุดประสงค์บางอย่าง แต่เด็กชายคนหนึ่งจะมีจุดประสงค์อะไรได้?

“ขอถามหน่อย เธอยังจำได้ไหมว่าฉันเป็นใคร?”

แม้ความเป็นไปได้จะไม่สูง จงชุยยังคงชี้จู่โจมตนเอง สอบถามจากหาววาเพื่อยืนยัน

‘รุ่นพี่จางจาง’

ปากของหาววาชยับเล็กน้อยแต่ไม่ได้ส่งเสียงออกมา จงชุยเดาจากการขยับของริมฝีปาก ตัดสินว่าเด็กชายพูดแบบนี้ นี่ทำให้เขายังสับสน เกาะศีรษะแล้วถาม “รู้ว่าฉันเป็นใครทำไมยังต้องวิ่งหนีอีก? วิ่งเร็วขนาดนี้กลัวผู้อำนวยการจะจับได้ว่าเธอแอบออกมาโดยพลการใช่หรือเปล่า?”

หาววาไม่ตอบ หันไปมองสิ่งปลูกสร้างสีเทาหลังนั้นแล้วหันกลับมาอีกครั้ง ดูสีหน้าที่มีความกังวลเล็กน้อยนั้นแล้ว จงชุยรู้ว่าตัวเองพูดถูก ทั้งหมด

เป็นการลงมือเคลื่อนไหวเพียงลำพังของหาววา

“ฉันจะบอกให้นะ เธอจะชนขนาดนี้ไม่ได้ ถ้าผู้อำนวยการรู้เข้าต้องจับเธอขังห้องมืดแน่ เมื่อก่อนฉันถูกขังเป็นประจำ...เฮ้ อย่าเพิ่งวิ่ง ฟังฉันพูดให้จบก่อน!”

อบรมยังไม่จับหาววาก็หมุนตัววิ่งไปข้างหน้าต่อ กลัวไล่ตามไม่ทัน จงขุยได้แต่หยุดพูดไร้สาระ หอบหายใจพลางวิ่งตามไป ไม่นานเขาก็ไล่ตามหาววามาถึงภูเขาด้านหลัง ซึ่งก็คือพื้นที่ฝังทิศเหนือของสิ่งปลูกสร้างที่อยู่ใกล้หน้าผา

“ระวัง อย่าตกลงไป”

เห็นหาววาย่ำผ่านก้อนหินต้นหญ้ามุดเข้าไปในซอกเขา จงขุยตื่นตระหนกตกใจ เขาในวัยเด็กซุกซนมาก เคยไปสถานที่มากมายซึ่งอยู่ใกล้เคียงสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า แต่ไม่เคยกล้าวิ่งส่งเดชแบบหาววา...ไม่ เขาไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าด้านหลังของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเป็นหน้าผา ที่นี้น่าจะไม่มีเคยมีใครมา

หากรู้เรื่องนี้เข้า ผู้อำนวยการต้องโมโหแน่ นี่ก็ไม่ถึงว่าหาววาจะมีความสามารถเหนือล้ำรุ่นพี่อายุน้อยขนาดนี้กลับกล้าทำเรื่องอันตรายขนาดนั้น ขณะที่จงขุยโมโหความเอาแต่ใจตัวเองของเด็กชาย สิ่งที่มีมากกว่าคือเป็นห่วงความปลอดภัยของอีกฝ่าย รีบวิ่งเข้าไป กลับต้องค้นพบด้วยความตกใจว่าด้านหลังหินภูเขาไม่มีใครสักคน หาววาทายไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว

คิดถึงว่ามีความเป็นไปได้ที่หาววาจะตกหน้าผา จงขุยรู้สึกว่่าเลือดในกายแข็งตัวไปหมด...เอ่อ ถ้าสมมติว่าเลือดของผีสามารถไหลเวียนตามปกติละก็นะ

โชคดีเสียงร้องกรี๊ดๆ ที่แว่วมาทันเวลาเตือนสติเขา หันมองไปตาม

เสียง จงชุยเห็นว่าด้านหน้ามีหินภูเขามากมาย ดูจากลักษณะที่กองสุมแล้ว ไม่เหมือนเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มีมอสขึ้นตามซอก น่าจะถูกกองไว้ที่นี่ ตั้งแต่ในอดีตแล้ว

ท่ามกลางกองหินมีรูขนาดไม่ใหญ่นัก เรียกมันว่าปากถ้ำไปก่อนก็แล้วกัน อินทรีน้อยตัวหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้นแหงนหน้าเรียกเขา รวากับกำลังเร่งให้เขารีบตามไป

“เฮ้ ตกลงว่านายเป็นอินทรีหรือชนอินทรีกันแน่ อย่าเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาได้ไหม”

เมื่อเห็นอินทรีน้อย จงชุยเบาใจในที่สุด มีมันอยู่ อย่างน้อยก็สามารถคุ้มครองความปลอดภัยของหาววา เขาปีนขึ้นไปตามก้อนหิน ริมหน้าผามีลมเย็นพัดผ่าน เขาอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองไปฝั่งตรงข้าม หลังจากเห็นก้อนหินซึ่งดูเลือนมากในบริเวณปากถ้ำ ก็อดคิดด้วยความวิตกกังวลไม่ได้ว่าหาววาซึ่งเป็นเหลนล้ำค่าที่สุดของคุณปู่เนี่ย เด็กชายที่คนทั้งบ้านมองเป็นสมบัติคนนั้น คงไม่ได้มุดไปมุดมาอยู่ที่ปากถ้ำนี้เป็นประจำใช่ไหม?

“กรู๊ๆ!”

อินทรีน้อยที่อยู่ด้านในเร่งรัดแล้ว จงชุยได้แต่หยุดคิดเรื่อยเปื่อย มุดเข้าไปทางปากถ้ำ ปากถ้ำนี้เด็กชายมุดง่ายมาก แต่สำหรับผู้ใหญ่ถือว่าคับแคบ ลำบากไม่น้อยกว่าเขาจะเบียดตัวเองเข้าไปได้ สุดท้ายกลับต้องวิ่งตกลงพื้นเพราะปากถ้ำมีระยะห่างจากพื้นพอสมควร ลูกขึ้นมาปิดฝุนบนร่างกาย พบว่าด้านหน้าเป็นทางเส้นเล็กคดเคี้ยว แสงอ่อนจางสีเหลืองอมส้มดวงหนึ่งกระโดดขึ้นลงอยู่ด้านหน้า น่าจะเป็นแสงที่ส่องมาจากหาววา เด็กชายซึ่งยืนอยู่ในบริเวณห่างไปไม่กี่กิโลหันกลับมา เหมือนรอให้ตนตามไป

จงชุยขี้ตา เห็นว่าสิ่งที่หาววาถือไม่ใช่ทั้งเทียนและไฟฉาย ของสอง

สิ่งนี้เด็กๆ ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าไม่มีทางมีอยู่ในครอบครอง เมื่อมองดูให้ละเอียดอีกครั้ง ดวงไฟไม่ได้อยู่ในมือหาววา แต่ตั้งขึ้นลงอยู่ตรงหน้าเขา วัตถุคล้ายลูกไฟดวงหนึ่ง เคลื่อนไปข้างหน้าตามฝ่าเท้าของเขา

นี่ก็ถึงว่าหาววามีความสามารถในการเล่นลูกไฟแต่กำเนิด จงขุยเข้าใจขึ้นมาทันที อดทอดถอนใจไม่ได้ว่าเมื่อมีความสามารถแบบนี้แล้ว กระทั่งไฟฉายยังไม่จำเป็น เขาวิ่งไล่ไปตามแสงไฟ รอเขาเข้าใกล้แล้วหาววาถึงก้าวเท้าต่อ พาเขาเดินไปข้างหน้าตามเส้นทางคาดเดี๋ย

รอบด้านเรียบสอาด บริเวณห่างออกไปมีเสียงน้ำหยดจากหินย้อยแว่วมา จงขุยอดตกใจไม่ได้ หากจะว่าไปเขาอาศัยอยู่บนภูเขาลูกนี้มานานกว่าหาววามาก นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าจะยังมีพื้นที่ซึ่งเขาไม่เคยสัมผัสโดยสิ้นเชิง เดินตามหาววาไปในพื้นที่ซึ่งไม่รู้จักชื่อ เขาประเมินรอบด้านด้วยความสนใจ อยากรู้ว่าที่นี่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือมนุษย์สร้างขึ้น สุดท้ายมันจะเชื่อมต่อไปที่ไหน?

ก่อนที่จะขุยจะได้ข้อสรุปก็เดินมาถึงปลายทางเสียก่อน ด้านหน้าค่อยๆ กว้างขึ้น จงขุยเห็นหาววาก้าวผ่านสิ่งกีดขวางจำพวกกองไม้ ข้ามไปยิ่งอีกฝั่ง เขาตามไปติดๆ ข้ามไปแล้วหันกลับมามอง พบว่านั่นเป็นปากถ้ำทรงวงรี อาจทำไปเพื่อป้องกันไม่ให้คนเข้าออก บริเวณโดยรอบจึงวางก้อนหินท่อนไม้ไว้จำนวนมาก หากไม่สังเกตไม่มีทางนึกภาพออกว่าอีกฝั่งหนึ่งยังมีบางสิ่งซ่อนอยู่ แต่ตอนนี้ก้อนหินถูกเคลื่อนย้ายออกทั้งหมด จงขุยหันมองหาววา นี่ต้องเป็นฝีมือหาววาอย่างไม่ต้องสงสัย

บางทีถ้าตอนแรกสุดคุณปู่เเนียไม่ได้ส่งหาววามาอยู่ที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า อาจเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องกว่ากระมัง

จงขุยคุ้นเคยกับทางข้างหน้ามาก เมื่อก่อนเขามาเล่นในอุโมงค์ลับนี้

บ่อยๆ รู้ทางที่จะออกไปจากที่นี่ ตอนนั้นยังเคยปลานปลื้มกับการผจญภัย
ของตน ตอนนั้นเมื่อเทียบกับหวาวา ช่างกระจ้อยร่อยจนเทียบไม่ติดโดยสิ้นเชิง
ครั้งนั้นหลังจากที่ทราบว่าจะขุยอาศัยอุโมงค์ลับออกไปข้างนอก
ผู้อำนวยการก็ปิดตายทางเดินนี้ กระทั่งก่อนหวาวาจะปรากฏตัว ทางเดินนี้
อยู่ในสภาพถูกปิดผนึกมาตลอด ลมเย็นไม่รู้พัดเข้ามาจากตรงไหน จขขุยรู้สึก
ว่าจนผมถูกพัดขึ้น กลิ่นเหม็นโชยมาในอากาศ เห็นที่ที่นี้คงไม่มีคนมาเยือน
นานมากแล้ว

เดินต่อไปข้างหน้าอีกพักหนึ่ง หวาวาเลือกทางเส้นหนึ่งที่ขุย
ไม่รู้จัก ไม่ใช่ถนนลูกรังอีกต่อไป แต่เป็นขั้นบันไดที่สร้างขึ้นจากกระดานไม้
เดินขึ้นข้างบนตามขั้นบันไดที่วนเป็นทรงกลม หากคาดคะเนจากตำแหน่ง
ขุยเดาว่าตอนนี้พวกเขาน่าจะอยู่ด้านล่างของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า เขา
กำลังสงสัยว่าหวาวาจะพาตนไปที่ไหนก็เห็นเด็กชายชะงักผีเท้า หันกลับมา
มองตน ภายใต้การสาดแสงของลูกไฟ ใบหน้าหวาวาดูเคร่งขรึม ปราศจาก
อารมณ์ใด ทั้งที่เป็นเด็กชายน่ารักมากแท้ๆ ในเวลานี้กลับทำให้ขุยเกิดความ
หวาดกลัว มีความรู้สึกที่ไม่เหมือนหวาวาในอดีต

หวาวาก็ดริมฝีปาก ใช้นิ้วมือเล็กๆ ชี้ไปด้านข้าง จขขุยมองไปตาม
ทิศที่เขาชี้ เมื่อหันกลับมา หวาวาก็หายไปเสียแล้ว

“หวาวา! หวาวา เธออยู่ไหน?”

ขุยรีบวิ่งขึ้นไป กลับมองเห็นเพียงเส้นทางตรงยาวซึ่งทอดไป
ข้างหน้า ปลายทางมีแสงสว่างรำไร แต่ไม่เห็นเงาของหวาวา กระทั่งอินทรีน้อย
เองก็หายไปแล้ว

อันที่จริงหากจะเทียบกับเขา หวาวาต่างหากที่เหมือนผีมากกว่า!

ขุยรู้สึกนับถือความลึกลับซับซ้อนของหวาวา เดินไปตามทางที่

เขาชี้ เมื่อเดินมาถึงปลายทาง รอบด้านมีแสงอ่อนจางสาดส่องเข้ามา เสียงเอี้ยดฮัดแว่วมาจากใต้เท้า รวากับเสียงโอดครวญที่ตั้งมาจากพื้นไม้เก้ายามที่ถูกรูดของหนักกดทับ

จขยลงเหยียบพื้นไม้สองสามที พื้นไม้สั่นเบาๆ สุดท้ายก็รับน้ำหนักของเขาไหว ผุ่นที่สะสมมานานปีตีดขึ้นลงตามฝีเท้า ปะปนอยู่ในอากาศ ทำให้จขยสอหลักจนไอออกมาเป็นระยะ อยากรู้เหลือเกินว่าหาวาพาเขามาที่นี่เพื่ออะไรกันแน่